

Choreography
Ceremony "You Are My Sister"

"Savā ādā savādā ādā savā savādā ādā.¹

You are my Sister.

Welcome to the ceremony.

Please take a candle, place it close to the mirror and take a seat.

We will soon start."

I make a contract as I welcome people into the space I name as my room. There are some personal objects, a lot of candles, razors, beard trimmer, shoes, clothes, screen, projector, computer, CD player, CDs, 1x1m podium, cosmetics, hand cream, photo frames and flowers. I wear make-up and a dress. I need all of this and, above all, some people to do the ceremony. To be with you. To celebrate victory over the shame and let my spirit free. You are my Sister.

I almost feel no shame when I write my diary. I started to write it more than fifteen years ago. As time passed, I developed a style of writing that feels personal and intimate. I feel seen when I write to my diary, yet it is a vulnerable and uncomfortable process. I write to transform emotions, to deal with suffering and be less alone. Diary becomes my best friend, my sister who does not judge me. It allows me to express compassion towards myself and others.

¹ *In one's own skin, in strange skin, in one's own strange skin.*

Likewise, my interest in choreography emerges from the desire to be together in a kind, yet intimate space and time. When I say to the audience member: "You are my sister", I charm them. I make a decision to be intimate and vulnerable with you. I want to appear as humane as possible in front of you. I wish to humanize myself and other non-normative bodies, queer bodies, for example.

In the ceremony, I humanize myself by listening, noticing, recognizing, dancing, encouraging, having faith, breathing, being close and letting be. After I have welcomed everyone into the space, I change the outfit and I put my hand on my heart. I sense the heartbeats. I imagine my heart as a beam of light. I open and close my ribs to shine the light all around the room, as our hearts constantly give and receive. I notice how warm my hand becomes. I let go of the touch. I blow on my hand, as I slowly move it away from the chest. I share the warmth of my touch with air and people around me. I look at myself in the photo across the room. I see myself in the eyes of that little child. I dance for them. I turn. I stretch my arms. I expand shoulder blades and collarbones. I tilt the head and look up. I smell my hair. I point feet and bend knees. I stop and remember to sense my heartbeats. I am certain that I am enough. I know I carry the potential of compassion in spite of any movement I could do. Let me be kind, let me be well, let me feel joy, let me feel peace.

After the Heart Score I change my outfit and prepare to relate to aural text. I make myself ready to synchronize lips with vocals I hear. I put on a CD that my father burned and sent from Latvia. There are two songs. The first one is Lana Del Rey "West Coast". I play it. I step on the 1x1m podium to dance a sexy heels dance. To look into people's

eyes and flirt with them. I am certain there is someone who desires me. I become the woman of my dreams. I embody the melody and the lyrics. I feel alive and free my spirit. I do performances to have the space and time to be the woman of my dreams. To claim reality. I dance because I want love my body – my own strange skin.

I finish the “West Coast” and take the travel vlog SONY camera from the audience (one of my closest companions in my artistic process) to record a video message to my mother. I talk to camera and the live image is visible on the screen in the background. I tell my mother that I love her and I know that she has always loved me. The best she could. It is important to bring the relationship with my mom into the ceremony because she has been with me since I was born. She was there to relieve my suffering. She has informed my perception of compassion. My mother, grandmother, great-grandmother and aunt were the first people to take care of me since my first breath. (My father was there, but in the context “You are my Sister” I prefer to highlight female bodies) They made me feel at ease, safe and relaxed. Photo of us hangs on the wall behind me as I speak to the camera. I zoom in the photo – mother is holding my pelvis and looking down at me. Everyone else in the picture is looking into the eye of the camera. I feel my mother’s hands on my hips.

I decide to do a tribute to my mom and lip-sync one of her favourite songs "Baltā Saule"² by Margarita Vilcāne. I change the outfit and speak to the audience. I share how I think that in the childhood we pay attention to songs our parents enjoy. Those songs make them feel better. I translate the lyrics of the song from Latvian to English. They slightly define compassion as far as I have come to know what it might be:

*"Unspoken words die on my lips, drunk with delight
My heart, for the first time, feels you, and itself, and the summer
And we are in the place where the sea meets the sky
Where, between two eternities, we can keep silent and be happy"*

I change the lights. I play the second song from the CD my father burned and sent from Latvia. I step on podium once again. I synchronize my lips with Margarita Vilcāne. I relish the Latvian language and beautiful melody. I am happy I can bring this song into the room. I express compassion towards my mother. During the interlude, I jump 32 *palēciens* – the basic Latvian folk dance step. I do it in thigh-high platform boots. I bring my Latvian context into the ceremony space.

² The White Sun

The song ends and I lift the podium to carry it away. I change the lights and put on my Charmed T-shirt. I gather some objects and go sit next to the projection. The video with a huge flock of birds appear on the wall. I watch the birds. I am a bird now. It is a reference to the album by Antony and the Johnsons. This album is the dramaturgical foundation of this ceremony. The last song on it is titled the same as the album "I Am A Bird Now". It is my favourite song. In the ceremony, it becomes a score. I bring it into the space by video. I took many videos of sky during my time in Valla Torg 59. I live on 11th floor. I edited those videos to make a "window" in my room - projection on the wall throughout all of the ceremony. At the end, I sit next to it and watch birds. I *expire* the sensations I have felt for the last hour – welcoming, dancing, tending to objects, lip-syncing, speaking, sensing. I light a candle. I go in to the middle of the space. I blow out the candle and say: "Thank you."

Ceremony ends. I invite people to linger in the space and take a closer look at the assemblage of objects in the space. I receive hugs and kisses. I am happy to be alive.

Ģirts Dubults

Māsa, tagad es esmu putns

Sister, I Am A Bird Now

Pateicība

Sirsnīgs paldies Kristof Loppnow par darbu šīs publikācijas dizaina noformēšanā. Tu īstenoji manu ieceri.

Tāpat vēlos pateikties padomdevējai Siegmar Zacharias un teksta konsultantei Katrīnai Rudzītei par ieteikumiem un iedrošinājumu.

Paldies Stokholmas Mākslas universitātes Dejas programmai Brinellvägen 58. Īpašs paldies bibliotēkai un cilvēkiem MAKOR - maģistrantūras programmā „Horeogrāfija” 2026:

Jennifer Lacey, Marie Fahlin, Dakota Comín Cerezo, Dina Saeed Hamida, Jade Stenhuijs, Julia Müllner, Luusi Kateme, Petra Söör, Pierre Piton, Sophie Germanier. Esmu bezgala pateicīga par jūsu vērtīgajām zināšanām un patieso ticību manam darbam.

Es vēlos pateikties Valsts Kultūras kapitāla fondam par finansiālo atbalstu studiju laikā.

Manu vecāku, Guntas un Oskara, labsirdība padarīja šo publikāciju iespējamu. Paldies Jums. <3

Acknowledgements

Sincere thanks to Kristof Loppnow for the work on the design of this publication. You brought this project to life.

I also wish to thank my writing supervisor Siegmar Zacharias and text advisor Katrīna Rudzīte for their guidance and encouragement.

Thanks to Dance programme in Stockholm Univeristy of the Arts at Brinellvägen 58. Special thanks to the library and people from the MAKOR - Master's Programme in "Choreography" 2026:

Jennifer Lacey, Marie Fahlin, Dakota Comín Cerezo, Dina Saeed Hamida, Jade Stenhuijs, Julia Müllner, Luusi Kateme, Petra Söör, Pierre Piton, Sophie Germanier. I am beyond grateful for your valuable knowledge and profound belief in my work.

I would like to thank Latvian State Culture Capital Foundation for financial support during my studies.

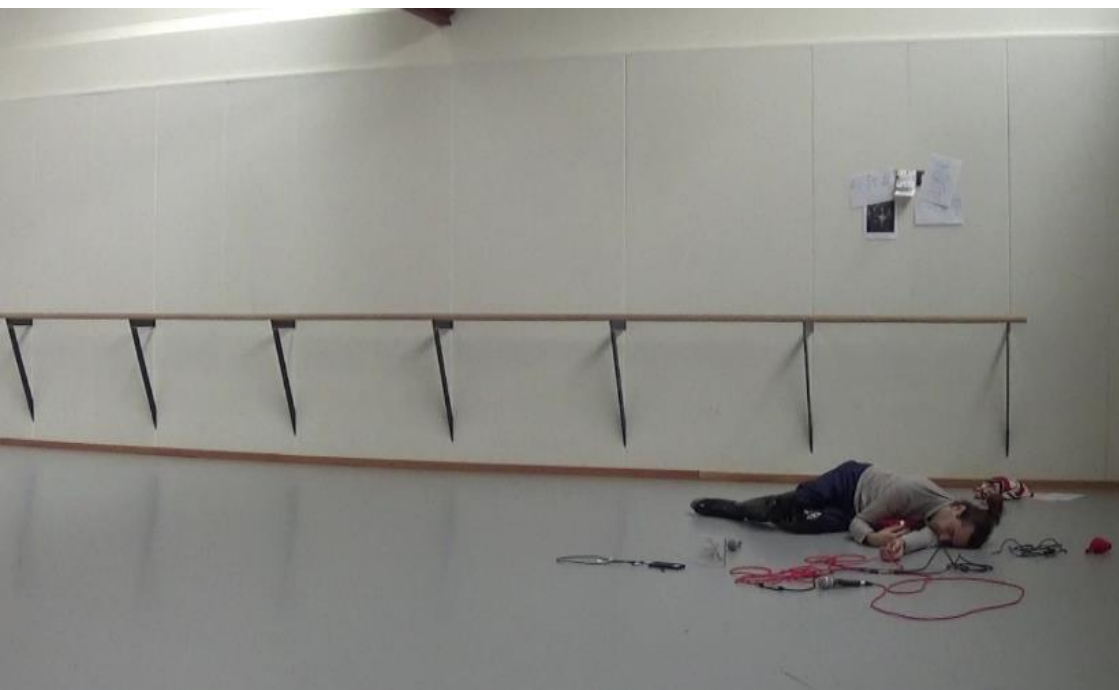
The kindness of my parents – Gunta and Oskars – made this publication possible. Thank you. <3

SATURA BRĪDINĀJUMS

Tekstā ir atsauces uz atkarību izraisošu vielu lietošanu, emocionālu vardarbību, domām par pašnāvību un transfobiju.

CONTENT WARNING

The following text includes references to substance abuse, emotional violence, suicidal ideation and transphobia.

*"Oh, I'm scared of the middle place
Between light and nowhere
I don't want to be the one
Left in there, left in there"*

— Anohni Hegarty, "Hope There's Someone"

*"Rarely, if ever, are any of us healed in isolation.
Healing is an act of communion."*

— bell hooks, "All About Love: New Visions"

Es rakstu dienasgrāmatu vairāk nekā piecpadsmit gadus. Par spīti posmiem, kad es atcerējos pastāstīt, padalīties ar savu pieredzi, tik vienreiz mēnesī, dienasgrāmata kā mana draudzene ir kopā ar mani kopš pirmās reizes, kad es Viņu uzrunāju. Draudzenei sāku rakstīt, kad biju tikko uzsākusi mācības 9.klasē. Es iemīlējos savā klasesbiedrā. Lai gan man blakus bija vecāki un draugi, es nespēju viņiem atklāt savas homoseksuālās jūtas. Man bija kauns, un baidījies no atraidījuma. Lai tiktu galā ar emocijām un ciešanām, ko izraisa vientulība, es sāku rakstīt dienasgrāmatu. Ar laiku manās iedomās Draudzene ir kļuvusi par Māsu, kurai vienmēr var uzticēties. Viņa uzklausa un netiesā. Viņa nebaidās no intimitātes. Drīzāk Viņa intimitātē uzplaukst.

Likumsakarīgi, ka maģistra studiju laikā, es turpināju Māsai rakstīt. Es studēju horeogrāfiju. Dažreiz es Viņu uzrunāju pēc mēģinājuma studijā, bet citreiz es rakstīju, ietinusies segā savā gultā. Tu lūkojies uz līdzcietības pierakstu kolekciju, kas aptver laiku no 2024. gada rudens līdz 2026. gada pavasarim – manu studiju laiku Stokholmā. Šī tekstu kolekcija atspoguļo pieredzes, sajūtas un domas, kuras pavadīja manu māksliniecisko pētījumu LipSync* - personīgu attiecību veidošanu ar dzirdamu tekstu.

Dienasgrāmata un LipSync* atgādina par iespēju attiekties pret iemiesotu pieredzi atsvešināti. Pašrefleksija atbrīvo – tā ļauj transformēt pārdzīvoto tekstā, kad rakstu Draudzenei vai kustībā, kad spoguļojos dzirdamā tekstā. Līdzīgi kā LipSync* šie teksti apliecina manu interesi atklāties, sastapties intimitātē un būt ievainojamai, kā arī norāda uz nerimtīgo vēlmi izzināt Ģirta Dubulta personību un dzīves gaitas. Kopš sevi atceros mani interesē cilvēks. Es esmu tuvākais cilvēks sev. Šobrīd es domāju, ka, tuvojoties sev, es, iespējams, varēšu pateikt ko būtisku mums visiem.

I've been keeping a diary for more than fifteen years. Despite periods when I only remembered to write — to share my experience—once a month, diary has been my friend ever since the first time I spoke to Her. I began writing to my Best Friend when I started 9th grade. I fell in love with a classmate. Although I had parents and friends by my side, I couldn't bring myself to reveal my homosexual feelings to them. I was ashamed and afraid of rejection. To cope with the emotions and suffering caused by loneliness, I started keeping a diary. Over time, in my imagination, my Best Friend has become a Sister whom I can always trust. She listens and doesn't judge.

She isn't afraid of intimacy. Rather, She thrives within it.

Consequently, during my MA studies, I continued to write to Sister. I study choreography. Sometimes I spoke to her after a rehearsal in the studio, but other times I wrote while wrapped in a blanket in my bed. You are looking at a collection of notes spanning the period from the fall of 2024 to the spring of 2026—the time of my studies in Stockholm. This collection of texts reflects the experiences, feelings, and thoughts that accompanied my artistic research LipSync* - relating to aural text.

The Diary and LipSync* remind to engage with one's lived experience with a sense of detachment. Self-reflection is liberating—it allows to transform what I have experienced into text when I write to Sister, or into movement when I relate to an aural text. Like LipSync*, these texts affirm my interest in opening up, encountering intimacy, and being vulnerable, as well as point to a restless desire to explore Girts Dubults personality and life story. For as long as I can remember, I've been interested in people. I am the person closest to myself. Now I think that by getting closer to myself, I might be able to say something meaningful to all of us.

LipSync ir mākslinieciskais pētījums, kura uzmanības centrā ir lūpu sinhronizācijas prakse – cilvēka lūpu kustības saskaņošana ar dziedāto vai runāto balsi. LipSync* attīstību ietekmē transfemināna dzīves pieredze. LipSync* nodrošina telpu un laiku, lai īstenotu nepieciešamību atbrīvoties no sociālajām normām, kauna un bailēm, kas izraisa ciešanas nenormatīviem ķermeņiem. Sinhronizēšanās ar mīļū dziesmu ļauj justies dzīvai savā ķermenī. Tā vietā, lai uzlūkotu lūpu sinhronizāciju kā imitāciju, LipSync* par pamatu ņem līdzcietību, lai humanizētu sevi un citus. Humanizācija ir pretlīdzeklis dehumanizācijai, no kuras cieš nenormatīvi ķermeņi. LipSync* uzstāj uz labestību un empātiju, tādējādi izzinot dažādus veidus kā klausīties, ievērot un atbalstīt cilvēkus dalītā telpā un laikā. Nodrošinot dažādus kopā būšanas veidus, LipSync* kļūst par horeogrāfisku rīku.*

Kā es varu dejot tāpat, kā es iededzu sveci?

Kā es varu dejot tāpat, kā es krāsoju lūpas?

Kā es varu dejot tāpat, kā es skatos uz putniem debesīs?

Ja vēlies attiekties pret deju tāpat kā LipSync attiecas pret dziesmu, Tev jāvelta uzmanība tam, kā Tu attiecies pret sevi. Pirmkārt, esi laipna pret sevi. Pārlicinies, ka jūties ērti – pārbaudi savu apģērbu. Uztver telpu, laiku un ķermeni kā svētnīcu – vietu, kur Tu pieder un kur esi drošībā bez jebkādam šaubām. Ļauj sirdij kļūt par gaismas bāku. Seko tai, jo Tava sirds nepārtraukti dod un saņem. Kusties tā, it kā Tu justu, kā Saule skūpstā Tavu ādu.*

LipSync is artistic research focusing on the practice of lip-synchronization: a technical term for matching a person's lip movements with sung or spoken vocals. A transfeminine life experience influence the development of LipSync*. It provides space-time to satisfy the need to break free from social norms, shame and fear that cause suffering to non-normative bodies. Synchronizing with a loved song permits oneself to feel alive in one's body. Instead of approaching lip-synchronization as impersonation, LipSync* takes compassion as its foundation to practice "humanization" of oneself and others. "Humanization" is a remedy for the dehumanization from which non-normative bodies suffer. LipSync* insists on kindness and empathy, thus it explores different ways of listening, noticing and supporting bodies in shared space-time. By engaging in ways of being together, LipSync* becomes a choreographic tool. It is wit(h)nessing.*

How can I tend to dance the same way as I light a candle?

How can I tend to dance the same way as I apply lipstick to my lips?

How can I tend to dance the same way as I look at the birds in the sky?

If you would like to approach dancing the same way as LipSync approaches a song, you need to reconsider perception of yourself. Foremost, be kind to yourself. Make sure you feel comfortable – check your outfit. Perceive the space, the time, and the body as a sanctuary – a place where you belong and you are safe without any doubts. Let the heart become the beacon of light. Follow it, as your heart gives and receives constantly. Move as you would sense the Sun kiss your skin.*

Es domāju, ka izteiksme, ar kādu es rakstu Māsai, atklāj valodu, kurā komunicēju visatklātāk. Man šķiet, ka es nodarbojos ar mākslu, jo mana sirds vēlas justies redzēta. Es dalos ar saviem dienasgrāmatas ierakstiem, jo gribu atgādināt, ka aiz identitātēm ir cilvēki. Es stāstu Māsai savas bažas par savu savādo ādu, kas sniedzas pāri normatīvai dzimtes un seksualitātes izpratnei. Domāju, ka tā vietā, lai neatklātos, ir būtiski publiski dalīties ar kvīru pieredzi. Īpaši latviešu valodā. Varbūt mani teksti remdēs ciešanas un palīdzēs justies droši. Iespējams, šie teksti ir mana dziesma Stokholmai.

Būtiski, ka līdzcietības pierakstus ir iespējams lasīt nenoteiktā secībā un nedaudz pavirši – vēltīt uzmanību vienai rindkopai nejauši izvēlētā lappusē. Es rakstu Māsai latviešu valodā. Tekstu angļiski es vispirms tulkoju *deepl.com* un tad nedaudz rediģēju. Atvairu neveiklo tulkojumu. Man ir būtiski, ka izdevums ir bilingvāls.

Es aicinu Tevi novērot sajūtas, lasot šos pierakstus.

Ja kādā brīdī kļūst pavisam neomulīgi, lūdzu, atkārti šīs darbības:

Aizver acis.

Uzliec roku uz sirds.

Lēni ieelpo.

Izelpo vēl lēnāk.

Ļauj sirdij sasildīt plaukstu.

I think my writing to Sister reveals the language in which I communicate most sincerely. I feel that I do art because my heart wants to feel seen. I share my diary entries because I want to remind, that behind identities there are people. I tell Sister concerns about my strange skin, which extends beyond normative understandings of gender and sexuality. I think that instead of hiding, it's essential to publicly share queer experiences. Especially in Latvian language. Maybe my texts will ease the pain and help others feel safe. Perhaps, these notes are lyrics to Stockholm.

Essentially, you can read these notes in any order and rather casually—focusing on a single paragraph on a randomly chosen page. I write to my Sister in Latvian. I translate the text in English on *deepl.com* and then I edit it a bit. Sorry for the awkward translation. It is important that this publication is bilingual.

I invite you to observe feelings as you read these notes.

If at any point you feel uncomfortable, please repeat these steps:

Close your eyes.

Place your hand on your heart.

Breathe in slowly.

Breathe out even more slowly.

Let your heart warm your palm.

28.08.2024.

PIRMĀ DIENA

No rīta mammai teicu, ka man reti sāp galva. It īpaši, kopš vairs nepārdzeros. Tagad sēžu Stokholmas Centrālajā Stacijā, un man sāp galva.

Esmu noguris no vienatnes.

No lēmumu pieņemšanas. No neziņas. No ne-stabilitātes. No jušanās vājam.

Sabīne ir mana atbalsta sistēma. Busā no lidostas ierakstīju viņai balss ziņu ar savām sajūtām, kas velk mani uzsmēķēt, iedzert – aizbēgt. Noklausījos Trīsas "Nāves Dziesmu" un beidzu domāt sūdu. Pasmaidīju. Apbrīnojami ne-satraukts, ne-uzbudināts, ne-savijņots jūtos par šo dzīves soli. Nu, jā, es gribētu aiziet uz lekcijām. Bet. Nu, un? Nedaudz trūkst nozīmes, jēgas un perspektīvas. Apnicis justies mazam un vājam.

Es gribu atgulties savā istabā. Skatīties logā – debesīs. Iemigt.

Esmu noguris iepazīties ar cilvēkiem no kuriem atkarīga mana labklājība. Satikšu savu dzīvokļa saimnieci un biedreni mazāk nekā pēc stundas. Malin. Viņa teica, lai esmu gatavs jaunai informācijai. Daudz. "Esmu noguris no jaunas INFORMĀCIJAS," teicu maģistra studijas uzsākot... Esmu noguris no absurda manā dzīvē. No pretrunām.

Kopā ar vecākiem ēdām brokastis un vakariņas cieši blakus. Esmu vairāk nekā divdesmit gadus dzīvojis ar vecākiem vienā un tajā pašā dzīvoklī. Es biju patiesi un patīkami pārsteigts, ka virtuvē silti spīd Saulīte rītos ap 08:30. Brokastu laikā. Šorīt bija saulainas un patīkamas – ĢIMENISKAS brokastis. Beidzot. <3

Man ir apnicis atvadīties no vecākiem.

August 28, 2024.

DAY ONE

This morning I told mom that I rarely get headaches. Especially since I stopped heavy drinking. Now I'm sitting at Stockholm Central Station and I have a headache.

I'm tired of being alone.

Of making decisions. Of uncertainty. Of instability. Of feeling weak.

Sabine is my support system. On the bus from the airport, I recorded a voice message for her about my feelings, which are pulling me toward smoking, drinking—escaping. I listened to Trīsas' "Song of Death" and stopped thinking about crap. I smiled. I feel surprisingly untroubled, unexcited, unmoved by this step in life. Well, yeah, I'd like to go to lectures. But. So what? It lacks a bit of meaning, purpose, and perspective. I'm tired of feeling small and weak.

I want to lie down in my room. Look out the window—at the sky. Fall asleep.

I'm tired of meeting people on whom my well-being depends. I'll meet my landlady and roommate in less than an hour. Malin. She told me to be ready for new information. A lot of it. "I'm tired of new INFORMATION," I said when I started my master's program... I'm tired of the absurdity in my life. Of contradictions.

My parents and I ate breakfast and dinner together and side by side. I have lived with my parents in the same apartment for more than twenty years. I was genuinely and pleasantly surprised that the sun shines warmly into the kitchen in the mornings around 8:30. During breakfast. This morning was sunny and pleasant—a FAMILY breakfast. Finally. <3

I'm tired of saying goodbye to my parents.

29.08.2024.

Sapnis.

Mēs ar RuPaul³ kopā skatījāmies DragRace sēriju, kurā viņa mani izbalsos. Mēs abi bijām jau to redzējuši un pieredzējuši, bet nolēmām kopā kaut ko padarīt un tad, nu... Es atceros, ka pirms mēs spiedām *play* man jau acīs rīdās asaras, jo es nespēju noticēt, ka tas notiek ar mani un ka šī ir mana dzīve. Tad es drīz pēc šova sākuma viņai pateicu: "Skolotāj, jūs bijāt mani tā mācījis." Es samulsu. Un sasmējos apjukumā, ka esmu viņu tā nosaucis. Tad, pēc nelielas pauzes, secināju, ka taisnība jau tā ir. RuPaul mani uzklaustīja bez mulsuma vai aizvainojuma.

Viņa vienkārši bija man blakus.

A dream.

RuPaul⁴ and I watched an episode of "Drag Race" where she eliminated me. We'd both seen it and lived through it before, but we decided to do something together, and then, well... I remember that before we hit play, tears were already welling up in my eyes because I couldn't believe this was happening to me and that this was my life. Then, shortly after the show started, I told her: "Teacher, you taught me that." I got shy. And I laughed in confusion that I had called her that. Then, after a short pause, I realized that it was true. RuPaul listened to me without embarrassment or offense.

She was simply by my side.

³ RūPauls Andrē Čārlzs (1960) ir amerikāņu *drag queen*, dziedātājs, rakstnieks un aktieris. Viņš ir realitātes šova *RuPaul's Drag Race* producents, vadītājs un žūrijas loceklis.

⁴ RuPaul Andre Charles (1960) is an American drag queen, singer, writer, and actor. He produces, hosts, and judges the reality competition series *RuPaul's Drag Race*.

31.08.2024.

Esmu nonests. Mans prāts ir pilns iespaidu. Man ir blīvi dobumi uzacu kaulos. Galvaskauss ir blīvs. Kauss ir pilns informācijas, zibšņu, krāsu, teksta, video, objektu, triepienu, grāmatu, tumsas, ekrānu un aizkaru. Vaginal Davis ir multidisciplināra, melnādaina kvīru māksliniece. Drag māksliniece. Esmu Stokholmas Modernās mākslas muzejā. Fantastiski, ka šāda izstāde ir organizēta un apskatāma. Ir veltīts laiks un enerģija ne tikai sagatavošanā, bet arī ekspozīcijas uzturēšanā dienu no dienas pāris mēnešu garumā. Rīgā? Pfff. Es nemiera vadīts tiku līdz kafē - nopirku tēju. Tēja ir stikla glāzē. Tēja ir verdoša. Kāpēc tēja ir stikla glāzē? Man bija auksti. Uzvilku ādas jaku. Jūtos stilīgi. Silti. Un atveru kladi, lai izrakstītu galvaskausu tukšu. Ja es sevi pozicionēju kā Drag mākslinieku, tad, salīdzinot ar Vaginal Davis, es esmu viensūnis. Viendienīte. Amēba. Teju čiks un nekas. Vaginal Davis darbojas vairākās *punk* grupās, organizē izstādes, filmē video klipus un vada šovus klubos. Šajā izstādē bija daudz manu iedvesmu – personīgas fotogrāfijas, grāmatas (gan izdomātas, gan reālas), guļamistaba (instalācija), bloga teksti (dienasgrāmata), absurds humors (manierīgs gejs savaldzina nacistu), košas krāsas un spīdumi. Apbrīnojami, ka es nezināju, kas ir Vaginal Davis.

*"Būt kvīram nav tikai seksualitāte. Man kvīrs nozīmē nevēlēšanos iekļauties -
baudīt savu marginalizētā statusu kā neatbilstošam, dīvainim, ārprātīgam.
Vienmēr būt aizdomīgam, perversam, nepielāgotam."*

Es galīgi nebaudu savu nepiederošā statusu. Vaginal no šī statusa izspiež visu, visu, līdz pēdējam pilienam... Perverss – normai neatbilstošs, slimīgs, pret dabisku (parasti seksuālā jomā). Es esmu perverss. Perverss skan seksīgi. Vispār sajūta tāda, ka es būtu atradis ļoti retu, manām interesēm ideāli atbilstošu, biezu krāsojamo grāmatu, ko var dabūt par brīvu.

I am overwhelmed. My mind is full of impressions. My eye sockets are packed tight. My skull is full. It is full of information, flashes, colors, text, video, objects, brushstrokes, books, darkness, screens, and curtains. Vaginal Davis is a multidisciplinary, Black queer artist. A drag artist. I am at the Modern Art Museum in Stockholm. It's fantastic that an exhibition like this has been organized and is accessible. Time and energy have been devoted not only to the preparation but also to maintaining the exhibition day by day over the course of a couple of months. In Riga? Pfff. Restless, I made my way to a café—I bought some tea. The tea is in a glass. The tea is steaming. Why is the tea in a glass? I was cold. I put on a leather jacket. I feel stylish. Warm. And I open my notebook to write my thoughts down. If I position myself as a drag artist, then, compared to Vaginal Davis, I'm a single-celled organism. A one-celled creature. An amoeba. Almost a blip and nothing. Vaginal Davis performed in several punk bands, organized exhibitions, filmed music videos, and hosted shows in clubs. This exhibition was full of my inspirations—personal photographs, books (both fictional and real), a bedroom (installation), blog posts (diary), absurd humor (a sissy gay seduces a Nazi), bright colors, and glitter. It's amazing that I didn't know who Vaginal Davis was.

"Being queer isn't just sexuality. Queer to me means not wanting to fit in anywhere. It's relishing in your outsider status as a misfit, weirdo, freakazoid. Always being suspect, perverse, maladjusted."

I absolutely don't enjoy my status as an outsider. Vaginal squeezes every last drop out of this status... Perverse – deviating from the norm, sick, unnatural (usually in a sexual context). I am a pervert. Perverse sounds sexy. In general, it feels like I've found a very rare, thick coloring book that perfectly matches my interests—and for free.

Šķiršanās ar Kalvi. Es to neuztveru pietiekami nopietni. Manuprāt, tur ir kaut kas tik sāpīgs, ka es tam notikumam pārlēcu pāri un vēl aizvien nepiešķiru ievēribu, kāda vispār manas dzīves kontekstā tam pienākas un ir. Tur it kaut kas ļoti sāpīgs. Un man ir ļoti žēl, ka es nekad vairs nebūšu iemīlējies pirmoreiz; ka es nekad vairs nenodarbošos ar seksu pirmoreiz; ka es nekad vairs nedomāšu, ka es esmu kopā ar pasaules skaistāko cilvēku pirmoreiz. Man žēl, ka es viņu piekrāpu. Kāpēc es biju tik vieglprātīgs? Kāpēc es Kalvim neticēju? Kā Kalvis mani izturēja? Kāpēc Kalvis mani neatlaida, pirms sāka sāpināt? Kā lai es sev piedodu? Man šķiet, ka es neesmu sev piedēvis. Es biju tik satraucies, kamēr mēs bijām kopā. Es biju kā uzvilka stīga. Nemitīgi gaidīju viņa mīlestības apliecinājumus. Neticēju, ka viņam esmu būtisks. Šaubījos katru mīļu sekundi. Vai tagad es nešaubītos? Vai šobrīd es viņam ticētu? Kā es gārdzu, kad izkāpu no Volvo. Kā es neticēju, kad mēs sākām dzīvot kopā un mums bija Nissan. Kā es raudāju, kad viņš pirmoreiz aizbrauca uz nedēļu ar busu uz Eiropu. Kā toreiz, kad mamma aizbrauca uz Apvienoto Karalisti. Neveselīgi, man šķiet. Viņš stāvēja bārā "Golden" pie durvju ailes piedzēries un es viņam teicu: "Labrīt." Bija četri no rīta. Es aizbraucu pie viņa uz Maskavas ielu. Viņš tikko kā nebija aizlidojis prom no Latvijas. Dzīvoja mamma dzīvoklī. Kad viņš man uzrakstīja, nākamajā dienā, es neticēju. Un laikam tā arī turpināju – neticēt... Viņam ir skaistas un vīrišķīgas plaukstas, zilas un jaukas acis, viņš ir garāks par mani, viņš ir vienkāršs un ar labu humora izjūtu. Viņš klusē un viņš zina, kad klusēt mazāk un kad vairāk. Viņš ir kopts un atbildīgs. Tās bija šausmas, kad es sapratu, ka mēs ilgi vairs nebūsim kopā, un šausmas bija, kad es gulēju blakus, raudāju, šņukstēju, elsoju, un viņš ar pagrieztu muguru gulēja man blakus vienaldzības, spīta un dusmu apmāts. Kā mēs strīdējāties dzērumā? Es metu maku pret zemi un blāvu publiskā vietā. Jo es neticēju.

The breakup with Kalvis. I don't take it seriously enough. In my opinion, there's something so painful about it that I've overlooked the event and still don't give it the attention it deserves in the context of my life. There's something very painful there. And I'm so sorry that I'll never, ever fall in love for the first time again; that I'll never have sex for the first time again; that I'll never think I'm with the most beautiful person in the world for the first time again. I'm sorry I cheated on him. Why was I so reckless? Why didn't I trust Kalvis? How did Kalvis stand me? Why didn't Kalvis let me go before he started hurting me? How can I forgive myself? I don't think I've forgiven myself. I was so anxious while we were together. I was like a buzzing mosquito. I was constantly expecting proof of his love. I didn't believe I mattered to him. I doubted every single moment. Would I doubt now? Would I believe him right now? How I cried when I got out of the Volvo. How I didn't think it was real when we started living together and had a Nissan. How I wept when he first went to Europe for a week on a bus. Just like back then, when Mom went to the United Kingdom. Unhealthy, I think. He was standing drunk by the doorway at the "Golden" bar, and I said to him, "Good morning." It was four in the morning. I went to his place on Maskava's Street. He had almost left Latvia. He was living in his mother's apartment. When he texted me the next day, I didn't believe him. And I guess I just kept on—not believing... He has beautiful, masculine hands, blue and kind eyes; he's taller than me; he's a simple guy with a good sense of humor. He's quiet, and he knows when to say less and when to say more. He's neat and responsible. It was a nightmare when I realized we wouldn't be together for much longer, and it was a nightmare when I slept next to him, crying, sobbing, gasping for breath, while he turned his back to me and lay there, consumed by indifference, spite, and anger. How did we argue when we were drunk? I threw my wallet on the ground and screamed in a public place. Because I didn't believe him.

Bailes nostādīt sevi un citus neērtā telpā. Skumji. Žēl sevis.

Vakar man bija ļoti skumji. Sēroju par sevis daļām, kuras iesprostoju. Gender dysphorija⁷(?) arī vakar uzdarbojās. Mani māc aizdomas, ka es nesatikšu savu vīru, kamēr nedzīvošu autentiski. Kamēr es nebūšu sieviete? Es zinu, ka es esmu sieviete. Ar to bija gana kādu laiku. Bet es tomēr neesmu viens. Es esmu sabiedrībā. Rodas spriedze. Rodas neatbilstība. Rodas maldī. Es maldinu cilvēkus, ka esmu vīrietis. "Gruzīņu princis," kā saka Dina⁸. Ja es būtu uzaudzis ASV, UK, SE, u.t.t. Vai es būtu sieviete? Vai es nemaldinātu? Vai es būtu gana drosmīgs, lai darītu neiedomājamo? Es domāju, ka es ātrāk ļautu sev iedomāties neiedomājamo. Es neesmu nekad saticis TRANS sievieti. Es gribu iepazīties. Gribu strādāt ar TRANS kopienu.

NEĒRTI SAVĀ ĀDĀ

*Savādi ādā savā
Savā ādā savādi
Neērti būt savādi
Ādā savā*

*Savā ādā
Savādā ādā
Savā savādā ādā*

⁷ Dzimuma disforija ir psiholoģisks diskomforts, ko izraisa neatbilstība starp dzimti (sociāla) un dzimumu (bioloģisks - noteikts piedzimšanas brīdī). Tā var izraisīt spēcīgas emocionālas ciešanas, trauksmi un depresiju.

⁸ Dina Hamida ir kvīra Sīriešu dejotāja, horeogrāfe un pētniece. Viņas radošās prakses centrā ir dekoloniāls darbs, mākslinieciskā pretestība, dziedināšana, kā arī dejas integrēšanā sadzīves un ikdienas telpā.

Sad. I feel sorry for myself.

Yesterday I was very sad. I mourned the parts of myself that I've repressed. Gender dysphoria¹¹ (?) also struck yesterday. I'm overcome with the suspicion that I won't meet my husband until I live authentically. Until I'm a woman? I know that I am a woman. That was enough for a while. But I'm not alone, after all. I'm part of society. Tension arises. Dissonance arises. Deception arises. I deceive people into thinking I'm a man. "The Georgian Prince," as Dina¹² says. If I had grown up in the US, UK, SWE, etc. Would I be a woman? Would I not deceive? Would I be brave enough to do the unimaginable? I think I'd sooner allow myself to imagine the unimaginable. I've never met a TRANS woman. I want to meet one. I want to work with the TRANS community.

UNCOMFORTABLE IN MY OWN SKIN

Strange in my own skin

In my own skin, strange

It's uncomfortable to be strange

In my own skin

In one's own skin

In a strange skin

In one's own strange skin

¹¹ Gender dysphoria is a clinically significant distress caused by a mismatch between a person's gender identity and their assigned sex at birth. It can cause intense emotional pain, anxiety, and depression.

¹² Dina Hamida is a queer, Syrian dancer, choreographer and researcher. Her practice centers decolonial work and fostering space of artistic resistance, healing and taking dance to communal every day spaces.

Noraudājos.

Skat *playliste* "gaisma". Es jūtos pasaules apmīļots. Visuma spēka caurstrāvots. Es jūtos dzīvs. Priecīgs būt dzīvs. Aizkustinošs dzīvesprieks. Sāku raudāt, kad pateicos, skaļi sev un telpai, par brokastīm. Aptvēru, ka tik skaistas brokastis. Pretim logs ar skatu uz debesīm, bērziem un priedēm, laternu, mājas stūriem, krūmiem, asfaltu un zāli. Saule apņēma manas rokas un šķīvi. Kraukšķīgā zviedru maizes šķēle, kas līdzinās picas šķēlei un plīst viegli. Laužama. Avokado, samaisīts ar sarkano sīpolu, pipariem, sāli (vajadzēja nedaudz olīveļļas) un uzziests uz zviedru laužamās. Tomātu ripiņas virsū. Koriandrs. Divas olas blakus. Iztek dzeltenums un es to nofočēju. Tējas krūze. Tad dateles ar zemesriekstu sviestu. Skat "*Blue in Green*" Mailss Deiviss. Ir agrs rudens. Esmu viens un priecīgs, un vesels. Kārtīgs galds un krēsli ir svarīgi ēdienreižu kvalitātes nodrošināšanai. Papildus kūtrums, steigas neesamība. Ilūzija par telpu, kurā laiks ir apstājies. Telpa bez kapitālisma. Saules gaisma ir mīlestība. Leo ir sajūsmā par vārdu "gaisma". Esmu sajūsmā par Leo. Sestdien iesim uz kino *CinemaQueer*¹³ festivāla ietvaros. Viņš rezervēja biļetes. Es rezervēju viņu. Neceļos no galda. Vispār jau krēsla.

¹³ „Cinema Queer“ ir Zviedrijas lielākais starptautiskais LGBTQ filmu festivāls, kas ik gadu septembra pēdējā nedēļā notiek Stokholmā.

Apraksti mani, lūdzu.
Uzmanīgi tuvojies man.
Vārdi apraksta mūs,
Vārdi izskaidro mani,
Lūdzu, neskaidrosim.
Apraksti manus ķermeņus.
Apraksti manas kājas un acis.
Neskaidro manas krūtis.
Neskaidro manus gurnus un cinci.
Apraksti plecus, atslēgas kaulus, matus un nagus.
Attālinies no manis, tuvojies,
Apraksti manu gaitu un paduses.
Izskaidro savdabību.
Apraksti mani, lūdzu,
Man apnicis pašai skaidrot
 Ķermeni
Es baidos aprakstīt skaļi,
 Man ir kauns.
Palīdzi aprakstīt mani
Tuvojies nenonākot –
Skaidrojums ir pilnīgs
 Es izvairoš gala.

Cried my heart out.

The "Light" playlist is on. I feel embraced by the world. Permeated by the power of the universe. I feel alive. Happy to be alive. A moving joy of life. I started crying when I expressed my gratitude, aloud to myself and the room, for breakfast. I realize what a beautiful breakfast this is. Across from me, a window overlooking the sky, birches and pines, a streetlight, corners of houses, bushes, pavement and grass. The sun surrounds my hands and the plate. A slice of crispy Swedish bread, resembling a slice of pizza, that breaks easily. Crunchy. Avocado mixed with red onion, pepper, and salt (it needed a little olive oil) spread on the Swedish crispbread. Slices of tomato on top. Cilantro. Two eggs beside them. The yolk oozes out and I snap a photo. A cup of tea. Followed by dates with peanut butter. Miles Davis's "Blue in Green" is playing. It's early autumn. I am alone, happy, and healthy. A tidy table and chairs are essential for ensuring the quality of a meal. An extra sense of leisure, the absence of rush. The illusion of a space where time has stopped. A space without capitalism. Sunlight is love. Leo is thrilled by the word "gaisma"¹⁴. I'm thrilled by Leo. On Saturday we'll go to the movies as part of the CinemaQueer¹⁵ festival. He booked the tickets. I booked him. I'm not getting up from the table. Or rather, the chair.

¹⁴ Gaisma – light in Latvian.

¹⁵ Cinema Queer is Sweden's largest international LGBTQ film festival, taking place in Stockholm, annually, during the last week of September.

Describe me, please.
Come closer to me carefully.
Words describe us,
Words explain me,
Please, let's not explain.
Describe my body.
Describe my legs and eyes.
Don't explain my breasts.
Don't explain my hips and ding-a-ling
Describe my shoulders, collarbones, hair, and nails.
Move away from me, come closer,
Describe my walk and armpits.
Explain peculiarity.
Describe me, please,
I'm tired of explaining myself
A body
I'm afraid to describe it aloud,
I feel shame.
Help me describe myself
Come closer without reaching—
The explanation is complete
I avoid the end.

(slinkums skatīties telefonā)

Skujos. Maiga āda. Mīksts ķermenis. Ciets ķermenis ir pārvērtēts. Ciets ir kapitālistiski patriarhāli hierarhisks ~~anarhisks~~. Mīksts ir rūpes. Es domāju daudz un plaši. Nedaudz šķiebjas realitāte. Ontoloģija tiek apšaubīta. Priekšstati izaicināti. Valoda atraisās un ierobežo. Idejas lidinās tuvu un daudz. Iedvesma. Domas. Esejas. Vārdi. Brīvība, kas biedē ar potenciālu apvērst, izvērst un pārvērst vispārpieņemto pašsaprotamo realitāti un pašapziņu. Skan SOPHIE¹⁶ elektroniskā, agresīvā skaņu ainava. Vairāk paciešu nekā baudu. SOPHIE nomira. Nokrita no ēkas jumta Atēnās. SOPHIE ir trans sieviete. Man uz sejas ir *Garnier* Lavandas sejas maska nogurušai ādai. Gribu terapeitu. Negribu *zoom*.

AUGSTPRĀŠA ATZĪŠANĀS

Vēlos izprast, kāpēc mani tik dikti satrauc LV mākslinieku (skatuves mākslinieku galvenokārt) panākumi, sasniegumi un ieceru realizācija. Potenciāla realizācija. Kāpēc manī sažņaudzas mazs lauvēns ar kažoku iekšpusē? Kāpēc esmu tālu no prieka, sajūsmas? Man ir sajūta, ka ar katru panākumu viņi samazina manus panākums un izredzes nākotnē. Gluži kā tiesības LGBT kopienai nacionālistu priekšstatos. Tiesības trans sievietēm samazina Imanta Parādnieka¹⁷ tiesības vēlreiz apprecēties. Latvijā ir pārāk maz resursu? Tas nav par to. Tas vairāk saistās ar manu vēlmi būt labākajam, precīzāk, atzītākajam. Man ir pamatīga nepieciešamība būt atzītam. Modernais subjekts, kas alkst panākumu. Atzinība nozīmē, ka mani uztver nopietni. Mani uzlūko ar cieņu un apbrīnu. Es gribu, lai mani apbrīno. Alkstu, ka mani citē un atdarina. Gribu dzirdēt, ka esmu mākslinieku iedvesmas avots.

¹⁶ Sofija Ksona (*Sophie Xeon*) bija britu mūzikas producente, dziesmu autore un dīdžeja. Viņa gāja bojā 34 gadu vecumā, mēģinot nofotogrāfēt pilnmēnesi.

¹⁷ Imants Parādnieks ir latviešu uzņēmējs un politiķis, pārstāv Nacionālo apvienību. Bijis trīs Saeimas sasaukumu deputāts, pēdējo reizi ievēlēts 12. Saeimā.

Kāpēc es domāju, ka esmu labāks par viņiem? Ko implicē labāks? Bieži vien sajūtas saistās ar nesniegtu novērtējumu. Es domāju, ka es viņiem nepatīku. Man šķiet, ka reti kuram LV laikmetīgās dejas kopienas pārstāvim saistoša ir mana mākslinieciskā prakse. Lai nu tā būtu. Kāpēc man visiem jāpatīk? Jo viņi ir mani potenciālie darba devēji. Viņi ir žūrijās, kas ietekmē manas iespējas nākotnē ietekmēt citu iespējas. Bet nav taču *America's Next Best Friend's Race*¹⁸. Respektīvi, mums nav jābūt draugiem. Man ir cieņpilnas attiecības ar kolēģiem. Tas ir būtiski. Es uzvedos ar viņiem tā, lai mana mamma varētu lepoties. Tētis arī. Tētis teica, ka konkurence ir neizbēgama un noteikti ietekmē mūsu savstarpējo dinamiku. Man šķiet, ka Zviedrijā SMU iegūstu pārliecību par sevi, kas būs neatkarīga no konkurentu skata un liks būt savam karstākajam fanam tribīnēs.

¹⁸ „Šis nav RuPaula Labāko Draugu Sacīkstes “ ir slavenā frāze no šova „*RuPaul's Drag Race*“. To teica dalībniece *Lashawn Beyond* 4. sezonas (2012) 2. sērijā notikušajā strīdā ar *Jiggly Caliente*.

I am shaving. Soft skin. A soft body. The hard body is overstated. The hard is capitalist, patriarchal, hierarchical, anarchic. The soft is care. I think deeply and broadly. Reality is slightly tilted. Ontology is in question. Concepts are challenged. Language unlocks and restricts. Ideas fly close and many. Inspiration. Thoughts. Essays. Words. Freedom that threatens with the potential to overturn, expand, and transform the generally accepted, self-evident reality and self-awareness. SOPHIE¹⁹'s electronic, aggressive soundscape is playing. I endure it more than I enjoy it. SOPHIE died. She fell from a rooftop in Athens. SOPHIE is a trans woman. I have a *Garnier* Lavender face mask on my face for tired skin. I want a therapist. I don't want *Zoom*. CONFESSION OF THE ARROGANT

I want to understand why I am so deeply troubled by the success, achievements and plans of Latvian artists (primarily performing arts), and the realization of those plans. The realization of potential. Why does a little lion cub inside me growl? Why am I so far from joy and excitement? I feel that with every success they achieve, they diminish my own success and prospects for the future. Just like the rights of the LGBT community in the eyes of nationalists. Rights for trans women diminish Imants Parādnieks²⁰'s right to get married again. Are there too little resources in Latvia? That's not the point. It has more to do with my desire to be the best—or, more precisely, the most recognized. I have a profound need to be recognized. A modern subject craving success. Recognition means that I am treated seriously. I am regarded with respect and admiration. I want to be admired. I crave to be quoted and imitated. I want to hear that I am a source of inspiration for artists.

¹⁹ Sophie Xeon was a British music producer, songwriter, and DJ. She died at the age of 34 trying to photograph the full moon.

²⁰ Imants Parādnieks is a Latvian businessman and politician who represents the National Alliance. He has served as a member of the Latvian Parliament (Saeima) for three terms, most recently at the 12th Saeima.

Why do I think I'm better than they are? What does "better" imply? Often, these feelings stem from a lack of appreciation. I think they don't like me. It seems to me that my artistic practice is of little interest to most members of the Latvian contemporary dance community. So be it. Why should everyone like me? Because they are my potential employers. They are on juries that influence my future ability to influence others' opportunities. But this isn't *America's Next Best Friend's Race*²¹. In other words, we don't have to be friends. I have respectful relationships with my colleagues. That's essential. I behave toward them in a way that my mom would be proud of. My dad, too. My dad said that competition is inevitable and definitely affects our dynamic. I think that at SKH, I'm gaining self-confidence that will be independent of my competitors' opinions and will make me my own biggest fan in the crowd.

²¹ "*This is not RuPaul's Best Friend Race*" is a famous quote from RuPaul's Drag Race. Contestant Lashawn Beyond said this during an episode 2 argument with Jiggly Caliente in Season 4 (2012).

Mani kauli ir drošs patvērums smilts putekļiem

Es sevi mīlu

Es esmu akmens

Pamatīgs viens

Es esmu drošībā

Es esmu puteklis un smiltis un ieži un gāzes un daļiņas

Kauli ir minerāli

Es esmu brīnums

Zemes viens

Miljoniem triljoniem vienu

Patvērums

Plūdums elastīgs

My bones are a safe sanctuary to the dust of sand

I love myself

I am a stone

A solid entity

I am safe

I am dust and sand and rocks and gas and particles

Bones are minerals

I am a miracle

A unit of the Earth

Millions of billions of units

A refuge

A flexible flow

Es dejoju, jo es gribu mīlēt savu ķermeni. Lai es mīlētu savu miesu. Deja ir fundamentāli dzīva. Dejot nozīmē būt. Būt aktīvā, vitāli vibrējošā nozīmē. Es dejoju, lai atcerētos, ka mans ķermenis ir (bezgalīgu brīnumu avots). Kā gan es varētu to atstumt pēc visa, ko mēs esam kopā pārdzīvojuši. Dejot, lai samierinātos! Es dejoju, jo man ir jāatgādina sev, ka man patīk būt savā ķermenī. Dejoju savā istabā. Jau piecus gadus. Kustos ierobežotā telpā, parasti, 1,5m x 1,5m. Tā ir istaba vai virtuve. Kustos, kā man tīk. Tā it kā neviens neskatītos, lai gan es mēdzu sevi skarbi vērtēt un disasociēties no sava ķermeņa, lai uztvertu formu, ko veidoju savā ķermenī un ārpus tā. Deju pavada blāva, mājīga gaisma (svences, lampas) un mūzika, kas skan no skaļruņa. Deja kļūst intīma un dziedinoša, jo daļēji palīdz atjaunoties un atskatīties. Apģērbs ir brīvs, mājīgs un mīksts. Deju sāku, uzklājot roku krēmu un lēnām to iemasējot plaukstās. Mūzika ir ambienta, minimāla.

I dance because I want to love my body. So that I may love my flesh. Dance is fundamentally alive. To dance is to be. To be in an active, vitally vibrant sense. I dance to remind myself that my body is (a source of endless wonder). How could I reject it, after everything we've been through. Dance to reconcile! I dance because I need to remind myself that I enjoy being in my body. Dance in my room. I have been doing this for five years now. I move within a restricted area—usually 1.5x1.5 meters. It is a room or a kitchen. I move as I please. It is as if no one is watching, although I tend to judge myself harshly and dissociate from my body to perceive the form I am reconfiguring within and without my body. The dance is accompanied by dim, cozy light (candles, lamps) and music played through a speaker. The dance becomes intimate and healing because it partly serves as a means for restoration and reflection. The clothes are loose, cozy, and soft. You begin the dance by applying hand cream to your hands and rubbing it in slowly. The music is ambient, minimal, or new age.

Šodien atkal un atkal jūtos vājš, nezinošs un nobijies.

*Grindr*²². Nepareizs lēmums.

Pica un saldējums ar piparkūkām pārliets ar brūkleņu ievārījumu.

Kam es te esmu?

Ko daru? Kālab? Kam?

Man ir bail no apjoma, kuru nekad neizlasīšu un kuru nekad neuzrakstīšu.

Man ir bail no cilvēkiem Latvijā un Latvijas gaisa. Drīzāk bail no sevis Latvijā. Kā atgriezties ar zināšanām un pārdomām, kuras būs iegūtas studiju laikā. Ir tikai divi mēneši pagājuši, bet es jūtu fundamentālas izmaiņas. Uztverē. Domāšanas veidā. Pasaules redzējumā. Mākslas tapšanā un nozīmē. Savā pašizpaušmē.

Galds nokrauts ar grāmatām, tekstiem, līmlapiņām, burtnīcām, priekšmetiem, kas iedvesmo, kaut kur vēl tur arī manas ādas gabaliņi un deguna mats, ārpātīgi garš, atrodas līdzās putekļiem un svecēs burkai. Stūrī stāv foto ar mani 3. vai 4. klasē. Izspūruši mati uz pieres, dzeltena apkaklīte un jaukas acis. Melns vads, izvijies cauri kompozīcijai, meklē datoru, ko barot ar strāvu. Galds ir nokrauts, jo man ir bail atskatīties uz to, kas ir noticis.

Kā visprātīgāk pieredzēto konservēt? Ko aizmirst, bet tomēr nedaudz paturēt? Kā vispār aptvert notikušo, lai atbrīvotos? Varbūt es vienkārši esmu slinks. Jāsakārto galds, kad būs vaļa.

Man patīk rakstīt. Varētu tā te rakstīt un rakstīt, dzīvojot pie kokiem un debesīm tuvu, padejot un pabūt radoši ar sirsnīgiem cilvēkiem. Un viss. Man vairs tik grāmatas un suņuku. Sunīti. Bumbulīti.

²² *Grindr* ir populāra, uz atrašanās vietu balstīta sociālā lietotne gejiem, biseksuāļiem un transpersonām, kas pieejama arī Latvijā. Tā ļauj atrast vienas nakts sakarus tuvākajā apkārtnē, tēzēt un apmainīties ar fotoattēliem.

Today, again and again, I feel weak, clueless, and scared.

Grindr²³. A bad decision.

Pizza and ice cream with gingerbread cookies, drizzled with lingonberry jam.

Why am I here?

What am I doing? Why? For whom?

I'm afraid of the amount of information I'll never read and will never write.

I'm afraid of the people in Latvia and the Latvian air. Or rather, I'm afraid of myself in Latvia. How to come back with the knowledge and reflections acquired during my studies. Only two months have passed, but I feel fundamental changes. In perception. In the way of thinking. In my view of the world. In the creation and meaning of art. In my self-expression.

The table is covered with books, texts, post-it notes, journals, objects that inspire; somewhere there are also pieces of my skin and a nose hair, insanely long, lying next to dust and a candle jar. In the corner stands a photo of me in 3rd or 4th grade. Hair sticking out on my forehead, a yellow collar, and kind eyes. A black cord, winding through the composition, searches for a computer to power. The table is cluttered because I'm afraid to look back at what has happened.

How can I best preserve what I've experienced? What should I forget, yet still hold onto a little? How can I even grasp what has happened to free myself? Maybe I'm just lazy. I'll tidy up the mess when I have the time.

I like to write. I could just write and write here, live close to the trees and the sky, dance, and be creative with kind-hearted people. And that's it.

I just want books and a little dog. A puppy. A little ball of fluff.

²³ *Grindr* is a leading location-based social networking and hookup application designed for gay, bi, trans, and queer people. It uses GPS to display nearby users in a grid, allowing people to chat, share photos, and arrange in-person meetings for dating or casual hookups.

“Es esmu stipra stirna,” nosmējos un soļoju uz skolu.

Pateicu Edvardam²⁴ balss ziņā, ka es gribu krūtis.

DZIMUMA DISFORIJA (?pareizrakstība) soli pa solim

Vislabākā pretošanās ir dzīvošana. Man ir šausmīgi bail un es tiešām domāju, ka es nespēju, nevarēju, neiegūšu, neatgūšu, nesabūšu (?). Kāds klusums, kāds miers. Es atceros mirkļus un afektus, sajūtas, kas kaut kur prom glabāti bija. Domāju kāds sakars atmiņām ar manu eksistenci šobrīd. Peldēšanā es nekad nejutos ērti puišu dušās. Un ne tikai peldēšanā. Es nekad neesmu juties ērti puiši ģērbtuvēs, puišu komandās un baros. Vienmēr jutos neveikls un vājš. Gribēju izdarīt, kas darāms, un prom. Iziet.

Kristapa un Kristīnes²⁵ dzīvoklis. Bardaks. Īpatnējs aromāts. Daudz lietu un mantu mazā telpā. Viņi divatā izauga istabā, kas ir mazāka par manu. Mana mīļākā spēle bija *He Is A Lady*²⁶. Atceros, kā es zaudēju. Es biju satriekts, ka mana krustmāmiņa nebalsoja par mani. Tā vietā viņa domāja, ka Jānis līdzinās lēdijai vairāk par mani. Mums ar Kristapu bija bail no Jāņa skolā. Jānis Kristapu piekāva. Lēdijas tā nedara. Šīverējām Kristīnes skapī. Atceros pat parūkas un aksesuārus, un kosmētiku. Kā es spēju pārliecināt mūs visus, ka mums tagad ir jāspēlē *He Is A Lady*? Turklāt Jāni. Man vienmēr ir patīcis ievēdot matus un spēlēties ar Bārbijām. Mana pirmā LipSync* dziesma! Linda Leen – *Ak, Dievs, palīdzi man!*²⁷ Portāls ir atvēries.

²⁴ Edvards Kurmiņš (1999) ir dejas mākslinieks no Latvijas. Pirms mācībām Latvijas Kultūras akadēmijā viņš nodarbojās ar vairākiem ielas deju stiliem (“hip-hop”, “house”, “breakdance” un “popping”) un apguva brazīļu cīņas stilu kapueira.

²⁵ Kristaps un Kristīne ir brālēns un māsīca.

²⁶ “Viņš ir dāma” ir ASV realitātes televīzijas šovs. Sešu sēriju pirmizrāde notika 2004. gadā. 11 vīrieši piedalās sacensībās, kurās veic sievietēm raksturīgas aktivitātes, piemēram, pozēšanu, kāzu plānošanu vai vienkārši staigāšanu augstpapēžu korpēs.

²⁷ Arnis Mednis un Linda Leen – “Not To Fall Again” (2000)

"I'm a strong doe,,," I smiled and walked to school.

I told Edvards²⁸ in a voice message, that I want breasts.

GENDER DYSFORIA (spelling?) step by step

The best resistance is to keep living. I'm terribly afraid, and I really think I won't be able to, won't manage, won't get, won't regain, won't become (?).

How quiet, how calm. I remember moments and emotions, feelings that were stored away somewhere. I wonder what connection these memories have to my existence right now. When swimming, I never felt comfortable in the guys' showers. And not just when swimming. I've never felt comfortable in guys' locker rooms, on guys' teams, or in groups of guys. I always felt clumsy and weak. I just wanted to do what I had to do and get out. Leave.

Kristaps and Kristīne's²⁹ apartment. A mess. A peculiar smell. Lots of things and belongings in a small room. They grew up together in a room smaller than mine. My favorite game was *He Is A Lady*³⁰. I remember how I lost. I was devastated that my godmother didn't vote for me. Instead, she thought that Jānis resembled a lady more than I did. Kristaps and I were afraid of Jānis at school. Jānis beat up Kristaps. Ladies don't do that. We shuffled through Kristīne's closet. I even remember the wigs, accessories, and makeup. How did I manage to convince all of us that we had to play *He Is A Lady*? Especially Jānis. I've always liked styling hair and playing with Barbies. My first LipSync* song! Linda Leen – Oh God Please Help Me³¹! The portal is open.

²⁸ Edvards Kurmiņš (1999) is a dance artist from Latvia. Before studying at the Latvian Academy of Culture, he practiced street dance styles (hip-hop, house, breakdance, popping) and Brazilian martial art - capoeira.

²⁹ Kristaps (male) and Kristīne (female) are my cousins.

³⁰ "He's a Lady" is an American reality television series. The six-episode series premiered on 2004. 11 men compete in a competition doing lady like activities from modeling, wedding planning, or just walking in heels.

³¹ Arnis Mednis un Linda Leen – "Not To Fall Again" (2000)

Piektdien pasīvas pašnāvības domas ar pilnu jaudu pārņēma manu galvu. Aizmigt un nepamosties. Šausmīgi neērti būt pasaulē. Ķermenis nes nozīmes. Jo tuvāk trans tēmai – trans vīrietis dalījās ar to, kā viņš darbojas dzīvespriecīgi aktiera profesijā un vakarā trans vīrietis bija kails uz skatuves kopā ar savu partneri.³² Izrāde beidzās ar skaistāko ainu, kādu jebkad esmu piedzīvojis. Mīlasstāsts. Un tad es sabruku. Biezs, betons, blīvs, nepanesams biežums krūtīs melns vilka un sūca iz sevis melnu un es pazudu

Petra³³ teica, ka tajos brīžos šķiet, ka mana miesa no manas sejas ādas atlīp pāris milimetrus nost. Miesa atraujas no ādas sevī iekšpus. Miesa atkāpjas no ādas. Tukšas acis. Āda bez dzīvības, vibrācijas. Tā es jūtos bieži vien pēdējā laikā. Kauns, vainas apziņa. Man ir palīdzīgi kursa biedri. Viņi vēl aizvien man nešķiet, kā īsti cilvēki. Tādi kā filmas un spēles varoņi. Šausmīgi iesāpējās sirds, ka esmu viens šajā procesā. Būt vai nebūt? Redzot trans cilvēkus sev tuvu, sajūtot viņus tik tuvu, mana psihe izslēdzas. Pašiznīcinās. Reāli trans cilvēki atgādina par to, ka esmu tālu no sevis. No sevis, kas acīmredzot ir iespējama, realizējama. Man ir bail. Šausmīgi bail. Gan dzīvot, gan nedzīvot. Šobrīd es eksistēju. Esmu eksistējis 80% no savas dzīves. Dzīvojis esmu kustībā un papēžos. Te nu bija studijas Stokholmā. Lienei un Sabīnei³⁴ arī neesmu devis ziņu. Jāieraksta balss ziņa. Visticamāk. Riebīgas ziņas grūti ierunāt. Stulba sajūta, ka es zinu, ko man atbildēs.

Prieks, ka mani vecāki ir Malaizijā un mamma ir piepildījusi savu sapni – būt Singapūrā.

³² Izrāde "Pinokio radišana" Rozana Keid, Aivors Makeskils (Apvienotā Karaliste).

³³ Petra Sēra darbojas dejas nozarē kā izpildītāja, veidotāja un darbnīcu vadītāja. Šobrīd viņa dzīvo Stokholmā.

³⁴ Liene un Sabīne ir manas labākās draudzenes. Mūžīga pateicība.

On Friday, passive suicidal ideation took over my mind completely. To fall asleep and never wake up. It's terribly uncomfortable to be in this world. The body carries meaning. The closer I got to the trans theme—a trans man shared how he works joyfully as an actor, and in the evening, a trans man was naked on stage with his partner.³⁵ The performance ended with the most beautiful scene I have ever experienced. A love story. And I broke down. A thick, concrete, dense, unbearable heaviness in my chest—black—pulled and sucked the darkness out of me, and I vanished

Petra³⁶ said that in such moments it seems as if the flesh of my face peels away from my skin by a couple of millimeters. The flesh pulls away from the skin inward. The flesh recedes from the skin. Empty eyes. Skin lifeless, without any vibrancy. That's how I've been feeling a lot lately. Shame, guilt. My classmates are helpful. They still don't seem like real people to me. More like characters from movies and games. My heart aches terribly that I'm alone in this process. To be or not to be? Seeing trans people close to me, feeling them so close, my psyche shuts down. It self-destructs. Real trans people remind me that I am far from myself. From the self that is apparently possible, achievable. I am afraid. Terribly afraid. Both to live and not to live. Right now, I exist. I have existed for 80% of my life. I have lived in the movement and in heels. So there you have it, my studies in Stockholm. I haven't reached out to Liene and Sabine³⁷ either. I should record a voice message. Most likely. It's hard to voice unpleasant news. It's a silly feeling that I know what their response will be.

I'm glad my parents are in Malaysia and that mom has fulfilled her dream—to be in Singapore.

³⁵ Performance "The Making of Pinocchio" Cade & MacAskill (United Kingdom)

³⁶ Petra Söör works in the field of dance as a performer, maker and facilitator now based in Stockholm.

³⁷ Liene and Sabine are my best friends. Forever grateful.

Man ir gana. Biju slims. Četras dienas. Tagad āda zem acīm ir pietūkusi, sausa, sāra un kairinoša. Tāda skumja panda. Transsievišķīgs. Transfemīns. Transfemīna. Man ir jāatjauno spēks un finansiālie resursi, lai es varētu īstenot savus sapņus, potenciālu. Šobrīd man ir gana informācijas un vilšanās. Nepacietība ir mani pazemojusi, padarījusi pazemīgu un rāmu savos pārdzīvojumos un bailēs. Uzvilku svārkus, zeķubikses un aizgāju uz Transkafe³⁸ sanāksmi, lai beidzot cita cilvēka acīs ieraudzītu sevi, atpazītu sevi, apstiprinātu savu esamību. Ziemeļvalsts decembrī, vējainā vakarā, staigāju mini svārkos ar savām māsām un saslimu naktī, lai pēc tam skatītos "Izdzīvotāja" 40. sezonu un atzītos, ka par visu vairāk tagad gribu ne tikai "Lindex" krūšturi ar pāceļšanas efektu un silikona "krūtīm", *tucking panties*³⁹ vai zābaciņus, bet gan piedalīties realitātes TV šovā, kur izbalso cilvēkus un piedalās pārbaudījumos. Gribu Sauli, okeānu un krastu. Tumsa ir varena. Četros esmu noguris un bez motivācijas. Kāpēc tagad mani nekaitina valoda? Mana transfeminitāte ir viļņveidīga? Es tiešām esmu uzņēmis pārlietu daudz informācijas par trans tēmu, sevi un savu radošo darbu. Baisi, ka manī ir apdzisusi interese lasīt un pētīt. Man ir gana. Šogad. "TRAIZA" mūzikas albums⁴⁰
 "Contrapoints" YouTube kanāls⁴¹
 ANOHNI⁴²

Es alkstu *izdvesmas*. *IZDVESMAS*.

³⁸ „Transcafé” ir tikai transpersonām un viņu tuviniekiem paredzēta satikšanās, kur parunāt par savu dzimuma identitāti. Tās notiek vienreiz mēnesī Stokholmā.

³⁹ *Tucking panties* ir apakšveļa, kas samazina un paslēpj dzimumlocekli.

⁴⁰ Albumā ir iekļautas 46 dziesmas un tajā piedalījušies vairāk nekā simts mūziķi, lai veicinātu izpratni par transpersonu kopienu un tiesībām. (2024)

⁴¹ Natālija Vina (ASV) ir politikas un kultūras procesu komentētāja, kas veido video esejas par dzimti, ētiku, rasi un filosofiju.

⁴² ANOHNI ir britu-amerikāņu dziedātāja, komponiste un vizuālā māksliniece. Viņa ir atzīta par darbiem, kas bieži skar sociālpolitiskas, dzimumidentitātes un vides tēmas.

I've had enough. I was sick. For four days. Now the skin under my eyes is swollen, dry, red, and itchy. Like a sad panda. Transfeminine. Transfemininity. I need to restore my strength and resources—financial ones—so I can realize my dreams and potential. Right now, I've had enough of information and disappointment. Impatience has humiliated me, made me humble and calm in my struggle and fear. I put on a skirt, tights, and went to a "Transcafé"⁴³ meeting to finally see myself in another person's eyes, recognize myself, and affirm my existence. In a Nordic country in December, on a windy evening, I walked in a mini skirt with my sisters and got sick the night after to watch the 40th season of "Survivor" and admit that more than anything now I want not just a "Lindex" push-up bra and silicone "breasts," tucking panties⁴⁴, or ankle boots, but to participate in a reality TV show where people are voted off and take part in challenges. I want the sun, the ocean, and the shore. The darkness is overwhelming. At 4 a.m. I'm tired and unmotivated. Why doesn't language bother me now? Is my transfemininity in fluctuation? I've really consumed too much information about trans issues, myself, and my creative work. It's scary that my interest in reading and researching has faded. I've had enough. This year.

"TRANZA" compilation album⁴⁵

"Contrapoints" *YouTube* channel⁴⁶

ANOHNI⁴⁷

I crave ex-spitation. *Expiration*.

⁴³ "Transcafé" is a gathering for transgender folks and people close to them, where they can talk about their gender identity. These happen once a month in Stockholm.

⁴⁴ Tucking panties are underwear that compress and hide male genitals.

⁴⁵ The album includes 46 songs and contributions from over a hundred musicians to bring awareness to trans community and rights. (2024).

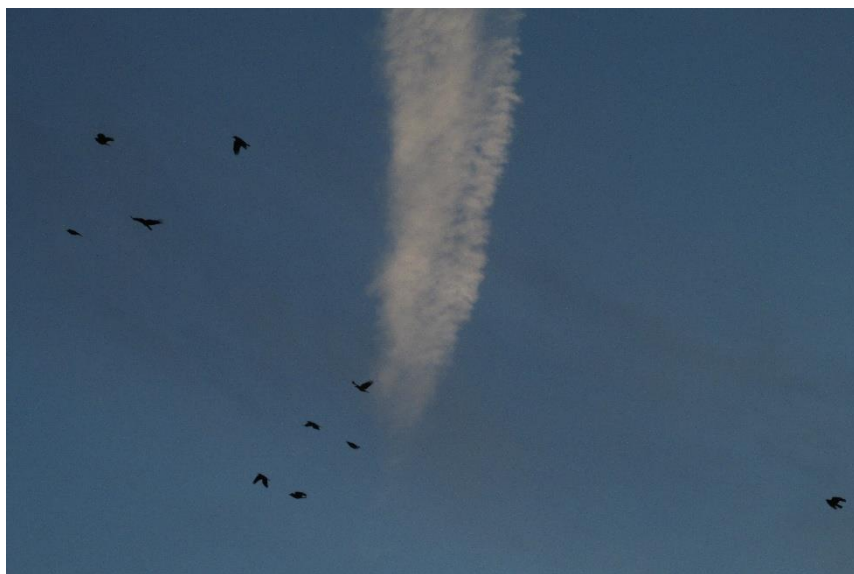
⁴⁶ Natalie Wynn (USA) is political commentator and cultural critic. She creates video essays about gender, ethics, race, and philosophy.

⁴⁷ ANOHNI is a British-American singer, composer, and visual artist. In her work, she explores socio-political issues, gender identity, and the environment.

Manas attiecības ar kustību. Ar dejošu, būtu precīzāk. Nodomāju vakar, aizvakar, ka šobrīd nodarbojos ar kaut ko tik specifisku, eksperimentālu un radikālu kaut kādā ziņā, ka sajutos nožēlojami un muļķīgi, jo, galu galā, tas tiešām ir nelietderīgi. Un, nē, lai gan mākslas būtība ir nelietderība kaut kādā ziņā, šobrīd es jūtos, ka nodarbojos ar ko tādu, kas ir saistoši ļoti, ļoti nelielam interesentu lokam. Jūtos pametusi laikmetīgās dejas tradīciju, caur kuru es iemīlēju šo nozari visupirms. Tas šķiet skumji un nedaudz nepareizi. Es gana ilgi biju pārliecināta, ka studijas ir uz labu – citādāks un plašāks skatījums darīs mani bagātāku. Tā arī ir un būs. Bet... Nezinu. Vakars, aizvakars nodomāju, ka varbūt nemaz nav uz labu. Kam uz labu? Vienmēr kādm uz labu un kādam uz sliktu. Galu galā, man būs zināšanu (un jau ir) bagāža. Mans satraukums ir par to, ka Latvijā minētā bagāža nav un nebūs aktuāla. Bet!!! Es jūtos priecīga. Es jūtos iedvesmota būt te. Tas jau galvenais. Taču vakars, aizvakars domāju, ka gribētu ko lietderīgu, jēdzīgu cilvēkiem dot. Strādāt aprūpes centrā ar bērniem un senioriem. Ar cilvēkiem no neaizsargātām grupām. Studijas, specifiskais zināšanu apjoms un nozare, dara mani atsvešinātāku no cilvēkiem. Tas ir mans satraukums... Es jau varu vienmēr būt brīvprātīgais kādā namā.... Un es gribētu dejojot vēl. Būt dejojāja kādā izrādē. Iemācīties frāzi. Ielikto to mūzikas ritmā. Uzvilkt tīru un apbrīnojamu kostīmu. Ieveidot matus. Pateikt biedriem jeb atgādināt, ka mēs varam; ka mēs esam labi tajā, ko mēs darām. Dzirdēt skatītājus ieņemam savas vietas. Redzēt pustumsā. Ievilkto elpu un paļauties.

My relationship with movement. With dance, to be more precise. I was wondering yesterday, the day before, that right now I'm engaged in something so specific, experimental, and radical in a certain sense that I feel sad and foolish, because, after all, it really is pointless. And, no, although the essence of art is uselessness in a certain sense, right now I feel like I'm doing something that appeals to a very, very small circle of people. I feel like I've abandoned the tradition of contemporary dance, that made me fall in love with this field in the first place. It seems sad and a little wrong. For quite a while, I was convinced that my studies were for the best—a broader perspective would enrich me. That is and will be the case. But... I don't know. Yesterday and the day before, I thought that maybe it isn't for the best after all. Good for whom? It's always good for some and a burden for others. Ultimately, I'll have (and already have) a lot of knowledge. My concern is that in Latvia, that knowledge isn't and won't be relevant. But!!! I feel happy. I feel inspired to be here. That's the main thing. But yesterday, the day before, I thought I'd like to give people something beneficial, something meaningful. To work in a care center, with children and seniors. With people from vulnerable groups. My studies, the specific scope of my knowledge, and my field make me feel more distant from people. That's my concern. . . I could always volunteer at a care home. . . And I'd like to dance again. To be a dancer in a performance. To learn a sequence. To set it to the rhythm of the music. To put on a neat and beautiful costume. To style my hair. To tell my fellow dancers, or remind them, that we can do it; that we're good at what we do. To hear the audience taking their seats. To see in the dim light. To take a breath and surrender.

Kas ir mana patiesā kustības izpausme? Kustība, kuru es neturpinu atdarināt vai vienkārši neturpinu. Kustība, kas rodas, dzimst, kļūst, top attiecīgajā mirklī. Kustība, kura pamostas un ierauga šo pasauli reizē ar mani attiecīgajā mirklī. Kustība, kura manifestējas, iemieso mani un reizē šo fizisko pasauli, profāno laiktelpu, vienreizēji un vienlīdzīgi ar manu fizisko ķermeni. Es gribu dejot. LipSync* - Linda Leen "Uzar mani kā Zemi". Atpazinu sevi un sinhronizēju mugurkaulu ar Lindas vokālu. Es jutos aizrāvusies ar "skaņām", kuras mans mugurkauls var izveidot. Kvalitāte ar kādu veicu kustību attiecībā pret vokāla intensitāti, šķita, autentiska, vienreizēja kustības izpausme. Mēģināju izveidot latviešu skatuviskā tautas dejas frāzi, kas, šķita, sausa, neorganiska un nepatiesa. Izlikšanās. Kustība kā metāla stieņi, kurus izkārtot dažādās instalācijās, nozīmē veidot dejas frāzi. Kamēr Lindas LipSync*, šķita, kā medus, kā dūmi, kā smarža, kas rodas, bet ir neiespējami to aptvert un vadīt. Atliek ļauties plūsmai un maigumam.

What is the true expression of my movement? A movement that I do not continue to imitate or simply do not continue. A movement that arises, is born, becomes, into being in that very moment. A movement that awakens and sees this world at the same time as I do in that very moment. Movement that manifests itself, embodies me and this physical world, this profane space-time, uniquely and equally with my physical body. I want to dance. LipSync* - Linda Leen "Uzar mani kā Zemi". I recognized myself and synchronized my spine with Linda's vocals. I felt captivated by the "sounds" my spine could create. The quality with which I performed the movement in relation to the intensity of the vocals seemed like an authentic, unique expression of movement. I tried to create a Latvian folk dance phrase that felt dry, artificial and insincere. A pretense. Movement like metal rods arranged in various installations—that is what creating a dance phrase means. Meanwhile, Linda's LipSync* felt like honey, like smoke, like a scent that arises but is impossible to grasp and control. One can only surrender to the flow and the tenderness.

Esmu pārlicināta, ka esmu izlaidis brangu daļu attīstības savā dejas pasaulē. Varbūt ne izlaidusi, bet gan neuzkavējusies ilgi jeb pietiekami (tā sanāk, lai šīm pārdomām būtu loģisks iemesls). Esmu dejojis latviešu skatuvisko tautas deju četrpadsmit gadus. Intensīvi dejojis visu ko citu. Arī radījis dejas. Ne tikai intensīvi, bet pakāpeniski – vienmērīgi. Šobrīd esmu daļa no institūcijas, kas akadēmiski/pētnieciski uzlūko kustību. Bet es gribētu vēl būt tajā intensīvajā dežošanā. Precīzāk – man šķiet, ka man būtu vēl ar to jānodarbojas. Es par ātru pievērsos pētniecībai un prātuļošanai? Kāpēc, manuprāt, esmu nolemts vien pētniecībai? Un kas ir tā intensīvā dežošana? “La Factoria”:⁴⁸ Paldies, ka biju tur. Neviens jau neaizliedz man dejot. Esmu šeit, lai turpinātu dejot apdomīgāk un patiesāk. Lai es varētu kustību salāgot ar aktuālām norisēm citās jomās un pasaulē. Studijas maģistra programmā nav atvadas no dejas, no svišanas, no sekošanas, no iemiesošanas, no instinkta un spontanitātes. Es pārlicinos, ka dejai no manis neatbrīvoties uz (cerams) ilgu laiku. Es tuvojos savai dejai. Soli pa solim. Izpildītājs. Izpildīt. Pildīt. Piepildītājs. Īstenotājs. Es gribu īstenot radošas ieceres. Sekot (galvenokārt) vārdiem, lai materializētu, realizētu potenciālu, kas dāvāts manam ķermenim un horeogrāfa idejai.

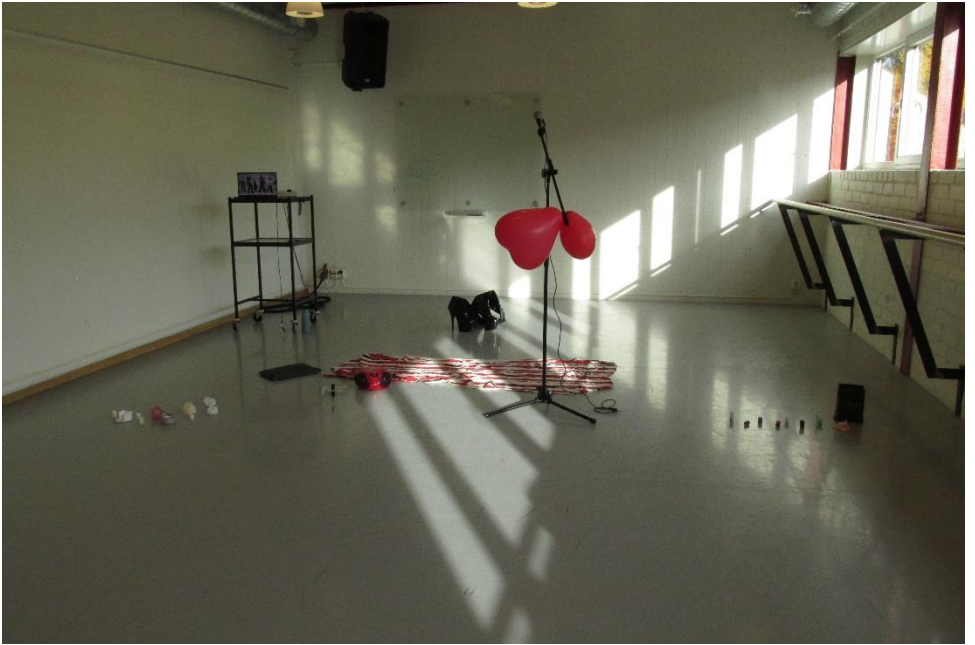
⁴⁸ “La Factoria” ir starptautisks horeogrāfijas centrs Pamplonā, Spānijā, kas nodarbojas ar dejojāņu profesionālo attīstību un kustības pētniecību. Es pabeidzu Jaunrades mācību programmu 2023-2024.g.

I am convinced that I have missed out on a significant part of my development in the field of dance. Perhaps, I haven't missed it entirely, but rather haven't lingered long enough in certain moments. I have danced Latvian folk dance for 14 years. I have danced all kinds of other dances intensively, too. I have also created dances. Not just intensively, but gradually—steadily. Currently, I am part of an institution that approaches movement from an academic/research perspective. But I would still like to be part of that intense dancing. More precisely—I feel that I should still be doing that. Did I turn to research and intellectual pursuits too soon? Why, in my opinion, am I destined only for research? And what is that intense dancing? “La Faktoria”⁴⁹ Thanks for having me there. No one is stopping me from dancing. I am here to continue dancing more mindfully and more genuinely. So that I can connect movement with relevant events in other fields and in the world. Studying in the master's program is not a farewell to dance, to sweating, to following, to embodiment, to instinct and spontaneity. I am convinced that dance will not let me go for (hopefully) a long time. I am approaching my dance. Step by step. Performer. To perform. To fulfill. The fulfiller. The implementer. I want to bring creative visions to life. To follow (primarily) the words in order to materialize and realize the potential in my body and the choreographer's idea.

⁴⁹ “La Faktoria” is an international choreographic center in Pamplona, Spain dedicated to the creation, research and training in contemporary dancing and arts of movements. I completed the Creators programme 2023-2024.

Varbūt es vienkārši gribu būt Billija Eiliša. Es nodarbojos ar LipSync* jo tā varu izdzīvot fantāziju, ka esmu skaista sieviete, kas izstaro seksapīlu un pašpārliecību. Viņai ir skaists vīrs ar brīnišķīgu locekli un maigām rokām. Roku, kas ir tik liela, ka ideāli uzliekas uz viņas dibena. Viņi droši vien dzīvo bez jebkādām rūpēm - vieglprātīgi un stilīgi. Varbūt, kad es sinhronizēju lūpas, es četrās minūtēs pārliecinu visu savu būtību, ka esmu tikpat cienīga visām iepriekš minētajām pieredzēm kā vokāliste, kuru es iemiesoju. Es noticu, ka ir kāds, kurš vēlas mani izdrāzt, kad es ieeju virtuvē tikai biksītēs un muļķīgā sarkanā topiņā (mini) ar sarkanām rozēm uz krūtīm. Es noticu, ka esmu veiksmīga un apmierināta savā savādajā ādā. Varbūt es sinhronizēju lūpas, jo ticu manifestācijas spēkam un domām vispār. Es tik ļoti izliekos, ka kādu dienu kļūšu par kādu citu. Varbūt esmu ieslodzīta savā ķermenī tāpat kā visi pārējie. Un es zinu, ka arī mana sapņu sieviete sinhronizē lūpas un vēlas kļūt par kādu citu, kad viņas vīrs ir aizgājis sinhronizēt lūpas pie saviem draugiem, ar kuriem viņš skatās, kā es sinhronizēju lūpas televizora ekrānā.

Maybe I just want to be Billie Eilish. I do LipSync* because I can live my fantasy of being a beautiful female who exudes sexiness and confidence. Who has a beautiful husband with marvellous dick and soft hands. A hand that is so big that fits perfectly on her asscheek. They probably live without any worries and can be reckless and cool all the time. Maybe when I lipsync I convince my entire being for those four minutes that I am as worthy to all aforementioned experiences as the vocalist I am embodying. I believe that there is someone who wants to fuck me when I enter the kitchen only wearing my panties and some silly red top (mini) with red roses on the chest. I believe that I am successful and content within my own strange skin. Maybe I lipsync cause I believe in power of manifestation and thought in general. I pretend so much that one day I will become someone else. Maybe I am stuck in the body just like everyone else. And I know that my female idol also lipsyncs and desires to become someone else when her husband is gone to lipsync with his mates while watching me lipsyncing on TV screen.

Man sāj labā roka, bet esmu lepna par sevi. Lepojos. Es salaboju salauztu gultas karkasu pats ar savām rokām un nedaudz maģijas – sargeņģelis būvmateriālu veikalā man zāģēja un urba. Ļoti ceru, ka viņš ir heteroseksuāls, jo tas pamatīgi dziedētu manu aizvainojumu pret šiem tipiem. Sūtīju Marko balss ziņas. Kā ceļojuma apskatus. Tad bija daudz dzīvespriecīgāks process. Būvmateriālu veikali, nu, tādi milzīgie. Vispār tie, kur var iebraukt ar furgonu, lai sakrāmētu nepieciešamos materiālus nepastarpināti. Vārdu sakot, tās telpas ir seksīgas. Gribētu kādu klipu tur. Lai nu kā, bet esmu dziļi saviļņota pateicoties “Seksīgo Zābaciņu”⁵⁰ “Es neesmu mana tēva dēls” dziesmai. Dziedējos. Ieraudzīju, atpazīnu tēti kā no manis brīvu, neatkarīgu subjektu ar saviem dzīves sapņiem un mērķiem. Atpazīnu arī sevi kā pavisam neplānotu, nekārotu dēlu. Dēlu, kas no visas sirds mīlēja un mācās mīlēt savu burvīgo tēvu. Bez naida, aizvainojumiem, vainas un kauna. Es neesmu sava tēva dēls. Nedomāju, ka mans tētis ir vīlies manī. Es zinu, ka mans tēvs mani mīl. Pat ja nesaprot, pat ja grib vien to labāko. Es zinu, ka piepildu savus sapņus. Ticu, ka tētis negribētu citu dēlu. Bet es neesmu sava tēva dēls. Tik un tā. Skaidra atklāsme, kas izraisīja līdzjūtības plūdus. Par nepiepildāmām ilgām pēc pasakainām tēva un dēla attiecībām. Par cerībām, kas neattaisnojās. Par izmisīgu vēlmi pēc atzinības, pēc apstiprinājuma, ka es esmu sava tēva dēls, lai arī jūtos nedroši un man ir bail. Dēla loma iebiedē. Viņš sapņoja par dēlu. Es neesmu dēls. Neesmu viņš. Lai cik krietns, rūpīgs, gādīgs – es neesmu dēls. Marko pateica, ka es padarīju viņa dienu daudz labāku. Patiesi. Es apmulsu. Tā cieši. Marko: *“Tu vari izņemt meiteni no mākslas, bet Tu nekad nevari izņemt mākslu no meitenes.”*

⁵⁰ “Seksīgie Zābaciņi” (*Kinky Boots*) ir amerikāņu mūzikls, kura mūziku un dziesmu vārdus ir sarakstījusi Sindija Laupere. Tas ir stāsts par par grūtībās nonākušu angļu kurpju fabrikas īpašnieku Čārliju Praisu, kurš sadarbojas ar drag mākslinieci Lolu, lai glābtu ģimenes uzņēmumu, ražojot vīriešu augstpapēžu zābakus. Balstīts uz patiesiem notikumiem. Pirmizrāde bija 2012. gadā.

My right hand hurts, but I'm proud of myself. I'm very proud. I fixed the broken bed frame myself with my own two hands and a little magic—a guardian angel was sawing and drilling for me at the hardware store. I really hope he's straight, because that would seriously heal my resentment toward those guys. I sent Marco voice messages. Like travel vlogs. It made the process much more enjoyable. Hardware stores—well, the really huge ones. Basically, the kind where you can drive a truck in to directly pick up the materials you need. Basically, the place is sexy. I'd love to shoot a music video there. Anyway, I'm deeply moved thanks to a song "Not My Father's Son" in "Kinky Boots"⁵¹. I began to heal. I saw and recognized my father as a being separate from me, an independent individual with his own dreams and goals in life. I also recognized myself as a completely unplanned, unwanted son. A son who loved his wonderful father with all his heart and is learning to love him. Without hatred, resentment, guilt, or shame. I am not my father's son. I don't think my dad is disappointed in me. I know my father loves me. Even if he doesn't understand, even if he only wants the best for me. I know I'm fulfilling my dreams. I believe my dad wouldn't want another son. But I'm not my father's son. Still. A clear revelation that triggered a flood of compassion. About unfulfilled yearnings for a fairy-tale father-son relationship. About hopes that were not fulfilled. About a desperate desire for recognition, for confirmation that I am my father's son, even though I feel insecure and afraid. The role of a son is intimidating. He dreamed of a son. I am not a son. I am not him. No matter how decent, diligent, or caring I am—I am not a son. Marco said that I made his day much better. Indeed. I blushed. Really. Marco: *"You can take the girl out of art, but you can never take art out of the girl."*

⁵¹ "Kinky Boots" is a musical with music and lyrics by Cyndi Lauper. It tells a story about a struggling English shoe factory owner, Charlie Price, who partners with drag queen Lola to save his family business by producing high-heeled boots for men. Inspired by a true story. It premiered 2012.

Atceries – Tavi vecāki arī dzīvo pirmo reizi.

Atvadījos lidostā no mammas un tēta. Ar taksi atbraucām pirms laika, lai uzzinātu, ka biļetes nav viltotas un ka "iečeķošanās" ir iespējama bez maksas arī lidostā. Komandas biedri. Ar labākajiem un sirsnīgākajiem nodomiem. Cik daudz ir par daudz, kad domāju par savas identitātes un pasaules redzējuma atzīšanu un atpazīšanu? Kā valoda un paaudze; kā laiks ietekmē atpazīstamo? Vecāki paliek vecāki. Vecāki kļūst vecāki. Kad esmu ar vecākiem, tad esmu tāds pats – dēls, zaķītis un puika. Šķiet, ka laiks eksistē tikai formāli – tētīm sirmas ūsas, mammai

Un es mīlu viņus. To es jūtu tagad un atcerējos pēc atvadām lidostā. Atcerējos, ka man ir sirds. Es sajutu savu sirdi, pateicoties viņiem vispirms. Man ir sirds viņu dēļ. Un mīlestība (?), ko jūtu, ko izprotu, ko aptveru ir vispamatīgākā, visintīmākā, visstiprākā viņu, mūsu starpā. Kāpēc es apraudājos? Tāpēc es apraudājos. Man gribas apņemt mammu, samīļot un ieaijāt miegā, kas maigi atbrīvo un pārņem bez miega zālēm. Es gribu būt miega zāles mammai. Es gribu, lai tētis notic mīlestībai. Notic savai vērtībai. Es gribu atklāti līdzi just. Pieņemt, ka mēs katrs esam neatkarīgi un patstāvīgi cilvēki ar savu pieredzi, kuriem jāprot būt savā starpā, caur viena otra pinekļiem un traumām. Mazāk izmainīt un pārvērst, vairāk sadzīvot un atpazīt. Es jutos tik slikti, ka ātri nogurstu ar viņiem. Jutos vainīgs, ka labāk gribu būt viens. Šodien sāku izbaudīt. Ir kāds trausls, pavisam kails un jūtīgs

gabaliņš manis, kas vienmēr, mūžu mūžos, būs vienīgi viņiem. Tas atgādina, ka esmu cilvēks. Kas ir cilvēks un kas ir mīlestība? Ievainojamība. Jo tuvāk sev es kļūstu, jo tālāk, šķiet, esmu no viņiem. Lai gan vistuvāk sev es vienmēr būšu, kad kopā ēdam milzīgas porcijas; pērkam man pārtiku; krāmējam istabu; brīnāmies par pasauli.

Bet vai tiešām? Kāpēc šoreiz tā īpaši emocionāli un saldsērīgi?

*Nav spēka varenāka par mīlestību
Par saistībām starp vecākiem un bērniem*

Cilvēks – ego

Mīlestība – atkarība? Pieķeršanās? Saistības?

Tā noteikti noteikti nav mīlestība, tas ir kas vērtīgs, spēcīgs, mūžīgs. Apziņa, ka man ir vecāki. Cilvēki, kas vienmēr ir un būs vispašizliedzīgākā komanda un varoņi. Beznosacījuma saistības. Nu, ko es te. Taustos.

Šodien atcerējos, ka man ir sirds. Atcerējos, no kurienes ir mana sirds. Cilvēks un mīlestība ir sirds. Paldies mamma, paldies tēti par manu sirdi.

Remember—your parents also live for the first time.

I said goodbye to mom and dad at the airport. We took a taxi and arrived early to find out that the tickets weren't fake and that check-in was available for free at the airport as well. Teammates. With the best and most sincere intentions. How much is too much when I think about the recognition and acknowledgment of my identity and view of the world? How do language and generation; how does time influence what is recognizable? Parents stay parents. Parents grow older. When I'm with my parents, I'm the same—a son, a bunny, and a boy. It seems that time exists only in a formal sense—my dad has a gray mustache, my mom

And I love them. That's what I feel now, and what I remembered after saying goodbye at the airport. I remembered that I have a heart. I felt my heart, thanks to them first and foremost. I have a heart because of them. And the love (?) that I feel, that I understand, that I embrace is the most fundamental, the most intimate, the strongest between them, between us. Why did I cry? That's why I cried. I want to hold mom, hug her, and cradle her to sleep—a sleep that gently releases and takes over without sleeping pills. I want to be mom's sleeping pill. I want dad to believe in love. Believe in his own worth. I want to show my sympathy openly. To accept that we are each independent and self-reliant human beings with our own experiences, who must learn to be with one another, through each other's struggles and traumas. Not to change or reform so much, but to get along and recognize

each other more. I felt so bad that I got tired of them quickly. I felt guilty that I'd rather be alone. Today I started to enjoy their company. There's a fragile, completely raw and sensitive part of me that will always, forever and ever, belong only to them. It reminds me that I am human. What is a human being, and what is love? Vulnerability. The closer I get to myself, the more distant I seem to be from them. Although I'll always be closest to myself when we eat huge meals together; buy food for me; rearrange the room; admire the world.

But is that really true? Why is it so particularly emotional and bittersweet this time?

*There is no force more powerful than love
Than bonds between parents and children*

A person – ego

Love—dependence? attachment? commitment?

It is definitely not love; rather, it is something valuable, powerful, and eternal. The realization that I have parents. People who are and always will be the most devoted teammates and heroes. An unconditional bond. Well, what am I saying here. I'm rambling.

Today I remembered that I have a heart. I remembered where my heart comes from. A person and love are the heart. Thank you, Mom, thank you, Dad, for my heart.

♪ ♪♪ *Coulou's café trumpet meditations (no. 46)*⁵² ♪ ♪♪

Dejoju. Kā vispār var atļauties pateikt, ka kāda cilvēka, ka kāda ķermeņa deļa ir neglīta? Cik neētisks, cik zemisks izteikums, spriedums...

Manam ķermenim patīk dejot; man patīk ciest.

Esmu sapratis pavisam nesen, ka deļa ir nepieciešamība, kurai nav saistību ar manu māksliniecisko praksi un profesionālo dzīvi. Būt studijā un būt ar sevi ir manas labklājības, manas mentālās un fiziskās, labbūtības priekšnosacījums. Kustēties bez ambīcijām pārdot, dalīties, notvert.

MAN IR VESELS ĶERMENIS.

Dejošana ir ķermeņa svinēšana.

Es nesen aptvēru, ka turpmāk ir nodalāms laiks studijā, ko es pavadu, svinot ķermeni, no laika pētniecībai un jaunradei.

Deļa ir privilēģija. Ķermeņa svinēšana ir privilēģija.

Arvien vairāk un vairāk es aizraujos ar rakstniecību, literatūras vēsturi un valodu. Lasu Hesses K. "Nemierīgo braucienu"⁵³. Trīs īsas lappuses lasīju vienu stundu – tulkoju un domāju. Advancēts vārdu krājums. Katrs vārds rūpīgi izvēlēts. Nav stāsta, nav varoņu. Fragmenti. Varbūt garš dzejolis? *Valoda ir dzejas fosilijas* (Emersons) Grāmatu izdeva "Pilot Press" – maza izdevniecība, kas atbalsta eksperimentālu literatūru, ko rada kvīru kopienas autori. Es ļoti labprāt nākotnē gribētu nodarboties, pavadīt laiku, sniegt ieguldījumu izdevniecības darbā. Mani aizrauj grāmatas no bērnības – ne

⁵² Video ar dzīvās mūzikas ierakstu *YouTube* platformā.

⁵³ „Nemierīgais brauciens“ (2024) ir grāmata, kas salikta kopā no atliekām, kas palikušas pāri no cilvēka, kurš, iespējams, vairs nepastāv. Hesse K. ir rakstniece un kritiķe, kas dzīvo Londonā.

tikai saturiski, bet formāli. Vāks, tekstūra, papīrs, biezums, raupjums, lappuses izkārtojums, burtu forma un atstarpes starp rindiņām, attēli un krāsas. Es gribu būt blakus grāmatām, kad tās dzimst. Es gribu mazu grāmatveikaliņu. Tur pārdos grāmatas angļiski. Tur pārdos dažas grāmatas latviski. Tur pārdos "Pilot Press" grāmatas. Neuzkrītošs veikaliņš, kur spīd silta gaisma un smaržo pēc koka un Saules. Katram pirkumam līdzī nāktu grāmatzīme un papīra maisiņš. Skan klusa un roņīga mūzika. "Nord Books"⁵⁴ ir viens zelta gabaliņš Stokholmā.

⁵⁴ „Nord Books“ ir grāmatnīca, kas atrodas Södermalm, Stokholmā.

Tā specializējas rūpīgi atlasītu daiļliteratūras un dokumentālās literatūras grāmatu importā, galvenokārt angļu valodā.

♪ ♪♪ *Coulou's café trumpet meditations (no. 46)*⁵⁵ ♪ ♪♪

I dance. How can anyone even dare to say that a person's dance—that a body's dance—is ugly? What an unethical, what a gross statement, what a judgment...

My body loves to dance; I love to suffer.

I have realized quite recently that dance is a necessity that has no connection to my artistic practice or professional life. Being in the studio and being with myself is a prerequisite for my well-being—my mental and physical well-being. To move without the ambition to sell, to share, to capture.

I HAVE A HEALTHY BODY.

Dancing is a celebration of the body.

I recently realized that the time I spend in the studio celebrating the body must be distinguished from the time dedicated to research and creation.

Dance is a privilege. Celebrating the body is a privilege.

I find myself more and more fascinated by writing, the history of literature, and language. I'm reading Hesse K. "Disquiet Drive"⁵⁶. It took me an hour to read three short pages—I was translating and thinking. A sophisticated vocabulary. Every word is carefully chosen. There is no story, no characters. Fragments. Perhaps a long poem? Language is the fossil of poetry (Emerson). The book was published by "Pilot Press"—a small publishing house that supports experimental literature created by authors from the queer community. I would love to get involved in publishing in the

⁵⁵ Live music video on *YouTube*.

⁵⁶ "Disquiet Drive" (2024) is a book scraped together from the shorn parts of a person who may no longer exist. Hesse K. is an author and critic. She lives in London.

future, to spend time there, and to contribute to the work of the press. I've been fascinated by books since childhood—not just in terms of content, but also form. The cover, texture, paper, thickness, roughness, page layout, font style, and spacing between lines, images, and colors. I want to be close to books when they are born. I want a small bookstore. It will sell books in English. It will sell a few books in Latvian. It will sell “Pilot Press” books. An inconspicuous little shop where a warm light shines and it smells of wood and the Sun. With every purchase, a bookmark and a paper bag are provided for free. Quiet, rock-inspired music plays in the background. “Nord Books”⁵⁷ is a little gem in Stockholm.

⁵⁷ “Nord Books” is a bookstore located in Södermalm, Stockholm. It focuses on importing a carefully curated selection of fiction and non-fiction, primarily in English.

“Es neesmu kvīrs. Es esmu bezmiesisks,” Viljams Barouzs⁵⁸

Skaists. Seksīgs vīriets. Smēķē, dzer kafiju un stāsta par Marka Aurēlija “Meditācijām.” Runā ar kameru. Tikko pamanīju detaļu savā penāli, kuru nekad nebiju redzējusi. Ir mīļi, ka viņam patiesi interesē vārdi un teksti. Mīlgā veidā vīrišķība apņem attēlu. Viņam ir masīvs pulkstenis. Viņš izskatās tā, ka viņu uzņemtu aktieros Latvijas Kultūras akadēmijā. Viņam ir skaista balss. Nosvērta, piesmakusi. Bez vēlmes saviļņot. Ietekmēt. Viņš nedaudz satraukti šūpojas krēslā un man tas netraucē. Viņam piemīt vīrišķība. Es iekāroju vīrišķību. Es iedomājos, ka viņš ir gejs. Taču viņš sev to nav atzinis.

Es aptvēru kādu ceļojumu es esmu veikusi, lai attaptos, kur esmu –

*Savā (mīļā) savādā ādā
Savādā ādā
Savā ādā
Savā savādā ādā*

Viņš ir pazemīgs. Smalkjūtīgs. Lēnprātīgs, bet apķērīgs. Viņš ir nesatricināms. Viņš mīl sevi.

⁵⁸ Citāts no Viljama Barouza romāna “Kvīrs”.

V. Barouzs (1914 – 1997) bija amerikāņu rakstnieks un mākslinieks, viena no bītu paaudzes centrālajām figūrām, kā arī nozīmīgs postmodernisma autors.

Cik kaunus esmu atmetis
Nolobījusi kārtu no kārtas, lai atklātos sev, Tev
Un viņam
Tāda kāds esam
Taurenis
Sirds

Es atlobījos pie sirds
Un viņam arī sirds ir jājūt, jāiemieso, jādzīvo pie sirds,
Lai dotu man roku uz Brīvības ielas vaļsirdīgi un droši

Viņš ir nometis kaunu

Un kaunu

Un kaunu

Lai atpazītu mani un atpazītu

Sirds pie Sirds

Un dusmas būs par to, ka kauns

Ir ko atmest visupirms

Es lūdzu par drosmi iespēt kaunus atmest, lai man roku viņš apņemt, kad
mēs bučojamies uz Brīvības ielas

Es lūdzu par drosmi uzņemties saistības ar mani, jo attiecības ir divi cilvēki,
kas vēlas vienā laivā būt

Es lūdzu par drosmi iepazīstināt mani ar vecākiem

Es lūdzu par drosmi

Neaizsmēķēt Neuztīt Neatvērt

Es lūdzu par drosmi

Es lūdzu par maigumu

Lūdzu par Tevi

Lūdzu Tevi

Lūdzu

Lūdzu

Lūdzu

"I am not Queer. I am disembodied,"⁵⁹ William S. Burroughs.

Beautiful. A sexy man. He smokes, drinks coffee, and tells about Marcus Aurelius's "Meditations". He speaks to the camera. I just noticed a detail in my pencil case that I'd never seen before. It's sweet that he's genuinely interested in words and texts. In a gentle way, masculinity permeates the image. He has a massive watch. He looks like he'd be admitted to the BA in acting in the Latvian Academy of Culture. He has a beautiful voice. Calm, husky. Without a desire to impress. To influence. He sways slightly in his chair, and it doesn't bother me. He has masculinity. I desire masculinity. I imagine that he is gay. But he hasn't come to terms with it yet.

I realized what a journey I have taken to find myself—

In my (beloved) strange skin
In strange skin
In my skin
In my strange skin

He is humble. Sensitive. Slow-witted, yet cunning. He is unshakable. He loves himself.

⁵⁹ A quote from "Queer" by William S. Burroughs.

W. S. Burroughs (1914–1997) was an American writer and visual artist. He is widely considered a primary figure of the Beat Generation and a major postmodern author who influenced both underground and popular culture and literature

How many layers of shame have I shed
Peeling away layer after layer to reveal myself to you
And to him
Just as I am
A butterfly
A heart
I have stripped myself to my heart
And he, too, must feel his heart, embody it, live by his heart,
So he can take my hand on Freedom Street, openly and boldly
He has cast off shame
And shame
And shame
So he can recognize me and recognize
Heart to Heart
And there will be anger that shame
Is what must be cast off first
I pray for the courage to let go of shame, so he may take my hand
when we kiss on Freedom Street
I pray for the courage to commit to me, because a relationship is
two people who want to be in the same boat
I pray for the courage to introduce me to his parents
I pray for the courage
Not to smoke Not to lie Not to open
I pray for the courage
I pray for tenderness
I pray for you
I beg you
Please
Please
Please

Nezināju, ka mani sajūsma neparastā parastā zīmuļa smarža

Es esmu valodas kļūda

es ļoti godīgi domāju,
vai kāds atskatās uz mani,
tāpēc, ka grib ar mani
pabūt

neuzkāpu gliemim
ārprāts
ir ievainojami dzīvot uz zemes

noslikt uz aplijuša laukakmens
un nākamajā dzīvē
man būs pilnas krūtis

es esmu izaudzis,
jo spoguļos vecāku mājās
es vairs neredzu savu seju

Runājām ar vecākiem, kas ieradīsies uz omes bērēm:
Pirziķis
Brūzītis (Andža)
Batons
Līcītis
Garais
Cukurtrauks
Ģirtelis pierakstīja

I didn't know the extraordinary scent of an ordinary pencil thrills me

I am a linguistic error

I honestly think
if anyone looks back at me,
because they want to
be with me

I didn't step on the snail
madness
it's vulnerable to live on earth

to drown on a drenched boulder
and in my next life
I will have full breasts

I have grown up,
because in the mirrors at my parents' house
I no longer see my face

Man uz sirds ir asinis, audi un citas dzīvas matērijas. Es nezinu, ja godīgi, kas ir uz manas sirds. Dīvaini. Es iztēlojos. Es jūtu, kas ir uz manas sirds, bet zinātniski – nezinu. Neesmu šo patiesību atklājis. Es nepārtraukti radu patiesību par to, kas ir uz manas sirds. Jautājums aicina būt apzinātam un reflektēt. Jautājums ir ar dziedniecisku nodomu un ievirzi – mazāk ar zinātnisku, objektīvu patiesību atklājošu ievirzi. Interesanti, ko dotu medicīniskas zināšanas? Zinātniskas zināšanas ir pabeigtas. Tām nav radoša potenciāla. Tās drīzāk ir izsmeltas. Poētisks domu gājiens – poētiska pieeja ļauj apzināties nepastāvību, mainību. Nenoteiktību. Savā ziņā tāda pieeja ļauj saglabāt, pat ne saglabāt, bet drīzāk ļauj praktizēt atvērtību dažādajam un nezināmajam. Uz manas sirds ir potenciāls. Mana sirds ir atvērta?

On my heart there is blood, tissue, and other living matter. To be honest, I don't know what's on my heart. It's strange. I imagine it. I feel what's on my heart, but scientifically—I don't know. I haven't discovered this truth. I am constantly creating the reality of what is on my heart. The question invites awareness and reflection. The question has a healing intent and approach – less of a scientific, objective reality-revealing approach. I wonder what medical knowledge would offer? Scientific knowledge is complete. It has no creative potential. It is, perhaps, exhausted. A poetic train of thought—a poetic approach allows one to become aware of impermanence, fluidity. Mutability. In a way, such an approach allows us to preserve—or rather, not so much to preserve as to practice—openness to difference and unfamiliarity. There is potential in my heart. Is my heart open?

Cilvēki pagriežas un iet prom it kā vilcienu nepazītu. Tad apstājas un iekāpj vagonā. Kāds līdzjūtībai sakars? Tētis. Man ir trūcis līdzjūtības. Rāms acu skatiens. Iedrošinošs klusums. Pieskāriens. Trūcis kāds glāsts. Atbalsts. Nosvērts atbalsts. Ieklausīties. Vispirms ieklausīties un tikai tad spriest – zināt, kas ir kas. Pabūsim abi skumjās un dūsmās pirms saprātīgi sapratīsim, ka nav ko skumt un nav ko dusmoties. Acis, ieelpa un izelpa.

♪ ♪♪ "Healing is Miracle" Julianna Barwick ♪ ♪♪

People turn away and walk off as if they weren't familiar with the train. Then they stop and get on the car. What does compassion have to do with it? Dad. I've lacked compassion. A calm gaze. An encouraging silence. A touch. I've lacked a caress. Support. Balanced support. Listening. First listen, and only then make a judgement—know what is what. Let's both be in sadness and anger before we sensibly realize that there is nothing to be sad about and nothing to be angry about. Eyes, inhale and exhale.

06.09.2025.

Vakar biju uz N.T.I.C.⁶⁰ *“Mana Mežonīgā Karoga”*⁶¹ festivāla ietvaros. Daudz teksta, daudz vārdu. Trans ir atdošanās dzīvei. Pamatīga iesaiste dzīvības procesos. Nepieciešamība izprast sabiedrību, pasauli, vēsturi un nākotni, lai reizē apzinātos sevi, savu ķermeni un savu būtību/savu sirdi. Vārdi un valoda ir tiešs, pieejams komunikācijas veids, ar kuru veido attiecības subjekti un objekti – valodā atspoguļojas, spoguļojas un atrod, zaudē savu nozīmi pasaulē. Sava ķermeņa nozīmes apkārtējā vidē, kontekstos. Telpās – mājās, pilsētā, plāvā un auto. Vārdi palīdz veidot attiecības, komunicēt sevi, realizēt sevi, sociālos ietvaros, tā šķietami uz mirkli vai ilgāk radot izpratni, sapratni par iemiesoto pieredzi. Līdzjūtība. Vārdi rada gaisotni, kurā iemājot līdzjūtībai. Līdzjūtība pasaulē, kurā nav vārdu. Kāda tā būtu? Pieskāriens. Apskāviens. Acu skatiens. Varbūt vārdi kavē līdzjūtību? Trans ir pilnīga atdošanās dzīvošanai, jo citādāk nebūs iespējams sevi iztēloties vecumdienās. Es tikai šovasar sāku iedomāties, ka man būs vecumdienas. Ka es novecošu. Ka vispār būs tāds posms manam ķermenim. Pilnīgi atdoties dzīvošanai nozīmē tik labi, cik slikti. Pilnīga atdošanās dzīvošanai ir savas pieredzes izjušana, izprašana, aptveršana, transformēšana, neapstāšanās, kas paaugstina jutīgumu, uzmanību pret apkārtējo vidi un sevi. Un kā tad bez vārdiem tad?

⁶⁰ “Neredzamais transpersonu izdzīvošanas centrs” („Center of Unseen Trans Survival” - C.U.T.S.) ir ceļojoša, neformāla, mākslinieku vadīta iniciatīva, kuras mērķis ir uzturēt un īstenot transpersonu mākslinieku vizijas, kā arī atbalstīt projektus, kas pēta tēmas, kuras saistītas ar transpersonu izdzīvošanas stratēģijām.

⁶¹ „*My Wild Flag*” ir starptautisks dejas un performanču festivāls Stokholmā. Tajā piedalās gan vietējie, gan starptautiskie mākslinieki, radot laikmetīgas horeogrāfijas un mākslas darbus. Festivāls apvieno kopienas, iesaistot tās gan sociālās horeogrāfijās, gan darbos, kas paredzēti skatuvei.

Yesterday I attended C.U.T.S.⁶² in “My Wild Flag”⁶³ festival. Lots of text, lots of words. Trans is a commitment to life. A profound engagement with the processes of life. The desire to understand society, the world, history, and the future, in order to simultaneously become aware of oneself, one’s body, and one’s essence—one’s heart. Words and language are a direct, accessible form of communication through which subjects and objects form relationships— through language one reflects, mirrors, and finds, loses their meaning in the world. The meanings of one’s body in the surrounding environment, in contexts. In places – at home, in the city, in a meadow, and in a car. Words help build relationships, communicate oneself, realize oneself within social frameworks, seemingly creating, for a moment or longer, an understanding of embodied experience. Compassion. Words create an atmosphere in which compassion can dwell. Compassion in a world without words. What would that be like? A touch. An embrace. A glance. Perhaps words hinder compassion? Trans is a complete surrender to living, because otherwise it will be impossible to imagine oneself in old age. It was only this summer that I began to imagine that I would have an old age. That I would grow old. That there would be such a phase for my body at all. Surrendering completely to life means both the good and the bad. Complete surrender to life is experiencing, understanding, embracing, and transforming one’s own experiences. It increases sensitivity and attention to surroundings and to oneself. And how, then, without words?

⁶² *Center of Unseen Trans Survival* (C.U.T.S.) is an itinerant, para-institutional, artist-run initiative aimed at sustaining and realizing the visions of trans artists, as well as supporting projects investigating themes informed or indebted to strategies of trans survival.

⁶³ “My Wild Flag” is an international dance and performance festival in Stockholm. Consisting of local and international acts and scenarios that propose contemporary choreographic and artistic work. Bringing communities together and joining in social choreographies as well as works devoted for the stage.

jau 14.09.2025.

Ir 01:36. Miegš nobijās. Sirds sāp. Nemiers. Straujš nemiers. Uzvārtāju tēju. Iededzu sveci. Kāpēc mani tā satrauc durvju atvēršana? Skaņa, kas rodas, kad durvis tiek atvērtas. Kāpēc mani satrauc kāda pārnākšana? Šodien bija burvīga diena. Man ļoti patīk pavadīt laiku ar sevi. Sava gaisotne nomierina. Aizrauj būt draugos ar sevi. Es saistoši, interesanti, jauki pavadu laiku. Saskaņa ar sevi, acīmredzot, ir tik noturīga, harmoniska, ka psihe var atminēties sen noglabātos pārdzīvojumus, lai iekļautu patībā (?), lai es kļūtu vienotāks – veselāks. Miegš nobijās no atmiņu straumes. Atcerējos vilšanos. Izmisumu. Bezpalīdzību. Nodevību. Kaunu. Atstāšanu novārtā. Vienatni.

Bailes. Bailes. Bailes. Bailes. Bailes. Bailes. Bailes. Bailes. Bailes.

Tukši rīti. Matračī, kuriem neviens nav pieskāries. Neaiztiktas gultas veļas. Klusums bez ieelpas un izelpas. Aizturēts mirklis. Skats, kas tik bieži atkārtojās. Kur viņi ir? Kāpēc viņi nav mājās? Vai viņiem viss ir kārtībā? Kad es atkal viņus satikšu? Man tiešām sāp sirds. Dur. Atvieglojums. Miers miegā. Miers nomodā man. Atgriezās mājās, lai beidzot izgulētos. Visu, visu, visu atdotu, lai vien no rīta viņi būtu gultā. Sestdiena paies, lai izgulētos un pārdzīvotu pagīras, un mēs kopā, labi, ja paēdīsim vakariņas, bet tik un tā, lūdzu, lūdzu, esiet klātesoši istabā, kad manas pēdas pārkāps sliekšni; kad manas acis pieskārsies gultām; kad es atmodīšos no bailēm un stresa. Šausmīga stresa.

Tad, kad jūs beidzot bijāt gultās mājās, es varēju ieelpot un arī pats mierīgi aizmigt. Es vēl aizvien gaidu, kad jūs pārnāksiet mājās. Cerams, ka divatā. Cerams, ka dzīvi. Es zinu, ka jūs guļat. Es vēl aizvien baidos aizmigt, ja kāds nav mājās. Baidos no durvju atvēršanas. Iespējams, jūs nākat ar draugiem, lai turpinātu sēdēt, jo ir 08:00 un atkal var nopirkt šņabi. Visi citi bija mierā, kad vecāki tusēja, es viens biju stresā. Tāds jocīgs, bailīgs. Toreiz šķit, ka tā ir visa mana dzīve uz mūžu mūžiem – vaktēt vecākus. Pieskatīt. Uzraudzīt. Kāpēc es biju tik drošs, ka ar viņiem kaut kas pavisam noteikti var atgadīties? Kāpēc es viņiem neuzticējos?

Durvis atvērās – Pjērs⁶⁴ pārnāca mājās. Es mēģināšu aizmigt.

Sirds asins izplūdums zilums debesīs

⁶⁴ Pjērs Pitons ir franču horeogrāfs un dejotājs, kas darbojas Stokholmā un Cīrihē. Viņi studēja deju un horeogrāfiju Parīzē (Nacionālajā konservatorijā), Lozannā ("Manufacture") un Stokholmā (SMU). Pjērs ir mans pirmais kvīrais dzīvokļa biedrs. Bez viņa klātbūtnes es neatplauktu. <3

It's 1:36 a.m. Sleep has gone. My heart aches. Anxiety. A sharp anxiety. I made some tea. I lit a candle. Why does opening the door bother me so much? The sound that's made when the door opens. Why does someone coming home disturb me? Today was a wonderful day. I really enjoy spending time with myself. My own atmosphere is calming. It's exciting to be at peace with myself. I spend my time in a captivating, interesting, and pleasant way. Harmony with myself is, apparently, so enduring and balanced that my psyche can recall long-buried experiences to integrate them into the self (?), so that I may become more whole—healthier. Sleep was disrupted by the flood of memories. I remembered disappointment. Despair. Helplessness. Betrayal. Shame. Neglect. Loneliness.

Fear. Fear. Fear. Fear. Fear. Fear. Fear. Fear. Fear. Fear.

Empty mornings. Mattresses no one has touched. Intact bedsheets. Silence without a single breath. A suspended moment. A recurring scene. Where are they? Why aren't they home? Are they all right? When will I see them again? My heart truly aches. It stings. Relief. Peace in sleep. My peace while awake. They returned home to finally get some rest. I would give up everything, everything, everything, just so they would be in bed in the morning. Saturday will be spent sleeping and recovering from a hangover, and we'll be together—it'd be nice if we had dinner, but either way, please, please, be there in the room when my feet cross the threshold; when my eyes fall on the beds; when I wake up from fear and stress. Terrible stress.

Once you were finally in bed at home, I was able to relax and fall asleep peacefully too. I'm still waiting for you to come home. Hopefully both of you. Hopefully alive. I know you're sleeping. I'm still afraid to fall asleep when no one's home. Afraid of the door opening. Maybe you're coming back with friends to keep hanging out, because it's 8:00 a.m. and you can buy vodka again. Everyone else was fine when my parents were out partying; I was the only one stressed. So awkward, so scared. Back then, it seemed like that was my whole life, forever and ever—watching out for my parents. Keeping an eye on them. To guard them. Why was I so sure that something was definitely going to happen to them? Why didn't I trust them?

The door opened—Pierre⁶⁵ came home. I'll try to fall asleep.

A heart's blood spill, a bruise in the sky

⁶⁵ P. Piton is a French choreographer and performer based between Stockholm and Zürich. They studied dance and choreography at the National Conservatory of Paris, La Manufacture Lausanne, and Stockholm University of the Arts. Pierre is my first queer flatmate. I would not have blossomed without them. <3

Sirds kā nosarmojis persiks
Smalkām, asām lāstekām
Katru reizi, kad eju kleitā

Sirds top nosarmojis persiks
Kad Tu komentē manu izskatu -
Slavini, jūsmo ap to,
Īpaši izsakies, paskaties

Tad mana sirds
Top nosarmojis persiks
Kā savilkta dūre
Stingra un asiem stūriem

Es pārguris, pārguris
Dīvāna aizmiegu pusdienā
Kad atgriezos mājā
Pēc dienas kleitā
Pilsētā un skolā

Transfobija mani sagrauž padara asu, kantainu. Zūd maigums un siltums. Nespēju cilvēku acīs ieskatīties bez kauna Jaunās, asās klātbūtnes manā būtībā. Pārakmeņojos it kā. Bet kleitā es jūtos pareizi. Īpaši vienatnē. Jautājumu, pārpratumu nav ne maz. Gribētos, lai tas nebūtu kaut kas ārkārtējs, ka esmu kleitā Tavu acu priekšā. Un vispār gribētos, lai dienas nav tik smagas. Gribu vairāk smieties, priecāties par citiem, īpaši mammu un tēti.
Mana sirsniņa.

My heart is like a frostbitten peach
With delicate, sharp icicles
Every time I walk in a dress

My heart becomes a frostbitten peach
When you comment on my appearance—
Praise it, admire it,
Speak especially, look at it

Then my heart
Becomes a frostbitten peach
Like a clenched fist
Tight with sharp edges

I'm exhausted, exhausted
I fall asleep on the couch at afternoon
When I return home
After a day in a dress
In the city and at school

Transphobia devastates me, makes me sharp and angular. Tenderness and warmth disappear. I can't look people in the eye without the presence of the evil shame within me. It's as if I've been petrified. But in a dress, I feel right. Especially when I'm alone. There are no questions and misunderstandings. I wish it wasn't such a big deal that I wear a dress when I am in front of you. And I just wish the days weren't so tough. I want to laugh more, to be happy for others, especially Mom and Dad.

My little heart.

Atkal pakavu kafē.⁶⁶ Tas pats krēsls. Izstaigājos. Paglaudīju seju ar smilgas kātu, paturēju rociņu krūmiem, kuru vārdu nezinu, bet visu sākumskolas laiku lēcu pāri un slēpos no citiem. Krūmam ir tumši zilas ogas, kuras neēdu un arī citi, cik man zināms, neēd. Krūmus apgriež, veido formās. Tie ir īsi, mazi. Kā tos sauc latvieši? Īsas lapas.

Turpināšu lasīt Džūlas Džillas-Pītersones grāmatu "Īsa Trans mizogīnijas vēsture"⁶⁷. Apstājos vietā, kur ASV jūras flotes kareivis nogalināja Filipīnās dzīvojošu transpersonu⁶⁸. Domāju, kāpēc es lasu tik smagas lietas. Ir taču tik daudz ko lasīt un, vispār, darīt. Domāju par to vīrieti. Domāju, kā viņš nobijās. Domāju par līdzjūtību. Kurš ir vai nav pelnījis līdzjūtību?

Kad turēju krūmam rociņu, es jutos mierā un laimē. Tad atvēru acis, ņēmu plaukstu pie sevis un ieraudzīju, ka uz tās sildās kāds kukainītis. Izbīļa pārņemts, es acumirkļi asi nokratīju no rokas dzīvo būtni un novēroju kā satraukums izlīst no manis zemē. Ielpoju, izelpoju. Sirds turpināja strauji sisties, bet es nolaidu acis zemē. Nokāris degunu, es atcerējos slepkavu, par kuru lasīju pirms pusstundas. Iespējams, viņš nespēja neļauties emociju un sajūtu virpulim, lai saglabātu vēsu prātu un neizdarītu kriminālnozieģumu. Bet tas neatbrīvo no atbildības. Vai tas atbrīvo no līdzjūtības? Atteikt līdzjūtību nozīmē atteikties būt blakus. Neieklausīties, neievērot, nesajust.

⁶⁶ "Hovcaféet" ir kafejnīca, kas atrodas Sātraskogen dabas parkā blakus Sātra jāšanas skolai. Tur var nobaudīt kafiju, pašceptas smalkmaizītes un cepumus. Tā ir mana mīļākā kafejnīca Stokholmā.

⁶⁷ "Īsa Trans mizogīnijas vēsture" ir 2024.gadā izdota Džūlas Džillas-Pītersones grāmata, kas aplūko naida un vardarbības izcelsmi pret trans-sievietēm un citiem cilvēkiem, kurus viņa raksturo kā "transfeminizētus".

⁶⁸ Tiesas sēdē kareivis sevi attaisnoja ar "transpersonu panikas aizstāvību" – juridisku argumentu, kurā apsūdzētais apgalvo, ka cietušā transpersonas statuss izraisījis tik lielu paniku vai dusmas, izsaucot neprātu vai nepieciešamību pēc paš aizsardzības. To izmanto, lai attaisnotu vardarbību vai samazinātu apsūdzību no slepkavības uz mazāk smagu nozieģumu, vainojot upura identitāti nozieģuma izdarīšanā.

Back at the Horseshoe Cafe⁶⁹. The same chair. I took a walk. I stroked my face with a stalk of bent grass, held a small bush whose name I don't know, but which I used to climb over and hide from others in elementary school. The bush has dark blue berries, which I don't eat, and as far as I know, neither do others. The bush is trimmed, shaped into forms. They are short, small. How do Latvians call them? Short leaves.

I'll continue reading Jules Gill-Peterson "A Short History of Trans Misogyny"⁷⁰. I stopped at the part where a U.S. Navy soldier killed a transgender person living in the Philippines⁷¹. I wonder why I read such heavy things. There is so much to read and, in general, to do. I think about that man. I think about how scared he must have been. I think about compassion. Who deserves compassion and who doesn't?

As I held the bush in my hand, I felt at peace and happy. Then I opened my eyes, took my hand back, and saw a little insect resting on it. Overcome by fear, I quickly brushed the living creature off my hand and observed how the anxiety flowed out of me into the ground. I inhaled, I exhaled. My heart continued to beat rapidly, but I looked down at the ground. Feeling blue, I remembered the murderer I had read about half an hour earlier. Perhaps he was unable to resist the whirlwind of emotions and sensations, to keep a calm mind and avoid committing a crime. But that doesn't free him from responsibility. Does it free him from compassion? To refuse compassion means to refuse to be besides. Not to listen, not to notice, not to sense.

⁶⁹ "Hovcaféet" is cafe located in the Sätorskogen Nature Reserve—within the Sätora Riding Center. It serves coffee and pastries with a wide variety of cookies, crispbreads, and sandwiches. It is my favourite cafe in Stockholm.

⁷⁰ "A Short History of Trans Misogyny" is a 2024 book by transgender author and academic Jules Gill-Peterson which discusses the origins of transmisogyny, hatred or violence toward trans women and other people she describes as "trans-feminized".

⁷¹ At the court, the soldier defended himself with "The trans panic defense" - a controversial legal tactic where a defendant claims that discovering a victim's transgender status caused a "heat of passion" or temporary insanity, provoking a violent reaction. Used to mitigate charges like murder, it argues the victim's identity is to blame for the violence.

Šodien ir kanēļa bulciņas diena.⁷² Sēžu pārpildītā kafejnīcā, beķerejā, kur skan nepārtrauktas čalas zviedriski. Smaksāju nedaudz vairāk kā septiņus eiro par kafiju un maizīti, kas nav kanēļa bulciņa. Reti vējaina diena. Pirmo reizi šajā sezonā uzvilku rudens jaku. Pareizi vien – citādāk es būtu nosalusi. Pastaiga veda gar dzīvojamo ēku rajonu, mežu un garu, garu dzelzceļa tiltu, kas savieno Stokholmas centra salu ar dienvidu rajonu. Es redzēju koku, kura zaros karājās sporta apavi. Saskaitīju četrus pārus. Mans ķermenis ir noguris un uzbudināts. Domās atgriezšos pie vēlmes rakstīt grāmatu. Staigājoties redzēju daudz suņu. Sapratu, ka mans sapnis ir organizēt un veidot kvīru dekoloniālu grāmatveikalu/bibliotēku⁷³, kurā kādreiz notiktu kāds radošs pasākums – darbnīcas vai mākslinieku izpausmes. Taču galvenais – es vēlos suni. Mazu, pūkainu, draisku draugu. Vakar *Facebook* ierakstīju:

“Kā cilvēks var apšaubīt atbalstu vardarbības
samazināšanai?
Manas māšas ir dzīvi cilvēki”⁷⁴

⁷² Kanēļa bulciņu diena katru gadu iekrīt 4. oktobrī. Tā ir ikgadēja tematiskā diena, kas tiek veidota mārketinga nolūkos Zviedrijā un Somijā. To 1999. gadā iedibināja Kets Gardesteds.

⁷³ Mana iedvesma ir kopienas telpa “Trans Bibliotēka Helsinki”.

⁷⁴ 2025.gada 29. oktobrī Rīgā pie Saeimas notika protests pret Latvijas izstāšanos no Eiropas Padomes Konvencijas par vardarbības pret sievietēm un vardarbības ģimenē novēršanu un apkarošanu (t. s. Stambulas konvencijas). Šī ir daļa no plašākiem autoritāriem procesiem, kuros aiz ‘tradicionālo vērtību’ un ‘dzimuma ideoloģijas’ lozungiem tiek ierobežotas cilvēktiesības un sašķelta sabiedrība.

Nedēļu neesmu *Instagram* un *Facebook* (telefonā). Jūtos labi. Visiem tik ļoti patīk skatīties bildītes telefona ekrānā. Vakar saņēmu pasta sūtījumu: "Klusumā. Kvīri, padomju vara, un sabiedrība Latvijā. 1954-1991."⁷⁵ Bezmaksas grāmata. Paldies Frīdriha Eberta fondam⁷⁶. Jālasa tālāk.

29.10.2025.

Šodien notiek protests saistībā ar Stambulas konvenciju. Šķiet, ka lielākā daļa iedzīvotāju atzīst nepieciešamību izskaust vardarbību pret sievietēm. Tomēr pastāv bažas par transpersonu atzīšanu. Konvencija paredz aizsardzību pret vardarbību ikvienam cilvēkam, kas identificējas kā sieviete. Nevēlēšanās uzskatīt transsievietes par tādas pašas drošības cienīgām kā visas pārējās sievietes, ir satraucoša. Ja pastāv dokuments, kas novērš vardarbību pret cilvēku, kā vispār var būt kaut mazākās šaubas par tā nozīmi sabiedrībā? Tas nodrošina labāku, tas ir, drošāku dzīvi cilvēkiem. Ir skumji redzēt, ka lielākā daļa cilvēku drīzāk vēlas redzēt transsievietes ciešam no vardarbības, nekā palīdzēt to izskaust. Ir biedējoši iedomāties, ka cilvēki ignorē iespējas nodrošināt manu māsu drošību. Ir biedējoši redzēt, kā manas māsas tiek dehumanizētas. Vai konvenciju pretinieku sirdis ir kļuvušas neiejūtīgas? Mūs vieno instinkts izvairīties no ciešanām.

⁷⁵ Kolektīvā monogrāfija „Klusumā. Kvīri, padomju vara un sabiedrība Latvijā, 1954–1991” (2024) (re)konstruē kvīru pieredzes, kādas tās izveidojās padomju sociālās kontroles sistēmā. Monogrāfijas autori ir vēsturnieki Ineta Lipša un Kaspars Zellis, literatūrzinātnieki Kārlis Vērdiriņš un Jānis Ozoliņš un politikas pētniece Elizabete Elīna Vizgunova-Vikmane.

⁷⁶ Frīdriha Eberta fondam ir pārstāvēniecības vairāk nekā 100 pasaules valstīs, tā galveno uzdevumu lokā ir politiskā izglītība un konsultācijas demokrātijas un sociālā taisnīguma stiprināšanai.

Today is Cinnamon Bun Day⁷⁷. I'm sitting in a crowded café, a bakery, and there's a constant chatter in Swedish. I paid a little over seven euros for coffee and a pastry that isn't a cinnamon bun. Harsh windy day. For the first time this season, I put on my fall jacket. And rightly so—otherwise I would have been freezing. My walk took me through a residential area, a forest, and a long, long railway bridge connecting Stockholm's central island with the southern district. I saw a tree with sneakers hanging on its branches. I counted four pairs. My body is tired and restless. My thoughts return to my desire to write a book. While walking, I saw many dogs. I realized that my dream is to organize and create a queer decolonial bookstore/library⁷⁸ where creative events—workshops or artistic expressions—might take place. But most of all—I want a dog. A small, fluffy, playful friend. Yesterday I posted on Facebook:

“How can a person question support for
ending violence?
My sisters are real people.”⁷⁹

⁷⁷ Cinnamon Bun Day falls on 4th of October each year. It is an annual theme day created for marketing purposes in Sweden and Finland that was instituted in 1999 by Kaeth Gardstedt.

⁷⁸ My inspiration is community space “Trans Library Helsinki”

⁷⁹ On October 29, 2025, a protest against Latvia's withdrawal from the Council of Europe Convention on Preventing and Combating Violence Against Women and Domestic Violence (the so-called Istanbul Convention) took place in Riga near the Parliament - Saeima. This is part of a broader authoritarian trend in which human rights are restricted and society is divided under the banners of 'traditional values' and 'gender ideology.'

I haven't been on Instagram or Facebook (on my phone) for a week. I feel great. Everyone loves looking at pictures on their screens so much. Yesterday I received a package in the mail: "In Silence. Queers, Soviet Power, and Society in Latvia, 1954- 1991"⁸⁰ A book for free. Thanks to the Friedrich Ebert Foundation⁸¹. I need to keep reading.

Today, a protest is happening in support of the Istanbul Convention. It seems that the majority of the population recognizes the need to eliminate violence against women. However, there are concerns regarding the recognition of transgender people. The Convention provides protection against violence for every person who identifies as a woman. The reluctance to consider transgender women as deserving of the same safety as all other women is concerning. If there is a document that prevents violence against people, how can there be even the slightest doubt about its importance to society? It ensures a better—that is, safer—life for people. It is sad to see that most people would rather see trans women suffer from violence than help eliminate it. It is frightening to imagine that people are ignoring opportunities to ensure the safety of my sisters. It is frightening to see my sisters being dehumanized. Have the hearts of the convention's opponents become insensitive? We share the instinct to avoid suffering.

⁸⁰ Ineta Lipša, Kārlis Vērdiņš, and Kaspars Zellis, eds. *Klusumā. Kvīri, padomju vara un sabie-drība Latvijā, 1954-1991*. (In Silence. Queers, Soviet Power, and Society in Latvia, 1954-1991). Rīga: Friedrich-Ebert-Stiftung, 2024. This collective monograph is the first comprehensive study on the queer subculture (counterculture) in Soviet Latvia. In sum, the monograph illuminates the existence of a queer subculture under Soviet authoritarianism.

⁸¹ The Friedrich Ebert Foundation has offices in more than 100 countries around the world, and its main tasks include political education and consulting to strengthen democracy and social justice.

Vakar gāju gulēt. Pirms aizmigu Saulgriežu naktī, es domāju, ka esmu pateicīga būt dzīva. Prieicīga būt zem segas, jūtoties ērti savā ķermenī, klusumā un siltumā. Gandarīta par redzēto ūdens virsmu tālu pāri lepnāko skujkoku galotnēm, siltajām klintsakmens mugurām. Silts akmens zem manis. Apskauju miljoniem gadu. Ēdu garneles, avokado, sieru, salātlapas, tomātu un gurķi. Dzeru kafiju un pienu. Skatos uz ielu, cilvēkiem un Sauli, ēnām. Daudz domāju par atvērtību mīlestībai. Šķiet, ka publicētais aicinājums pievienoties LipSync* LAB⁸² ir atvēršanās mīlestībai. Es redzu to kā būtisku soli, izvēli, ideju, piedāvājumu manā dzīves kontekstā. Ceturtais autobuss izbrauc riņķveida krustojumu manu acu priekšā. Katru reizi ir sajūta, ka laiks sakompresējas, sablīvējas. Matērija ievēl elpu, lai akardeons nepārplīst un var turpināt pārvadāt pasažierus sestdienas pēcpusdienā. Man gribas iesēsties busā un aizbraukt. Es pavirši nojaušu, kur autobuss dodas. Esmu atvērts pārsteigumiem. Autobusi ir sarkani un to logi mirdz maigā Saules gaismā. Pēc zobu izmazgāšanas un silta citronūdens, lūdzu, pavadi aptuveni stundu ar iemiesošanu, debesīm, elpu un aizvērtām acīm nedaudz vairāk nekā atvērtām acīm. Es saprotu, ka tā ir privilēģija – laiks bez steigas un pūlēm, un cilvēkiem.

⁸² 2025.gada augustā deju studijā "Ritms" notika *LipSync* LAB* darbnīca, kuru organizēju kopā ar Horeogrāfu Asociāciju. Trīs dienu laikā darbnīca pulcēja 20 dalībniekus, kuri galvenokārt pavadīja laiku prātojot par un ap lūpu sinhronizāciju kā radošu praksi. Dalībnieki tika aicināti nodoties kopīgām kustību un rakstniecības praksēm, kā arī dalīties ar pārdomām par *LipSync**.

Foto autors: 4e554c4c

Yesterday I went to bed. Before falling asleep on Midsummer's Eve, I felt grateful to be alive. Happy to be under the blanket, comfortable in my own skin, surrounded by silence and warmth. Satisfied by the sight of the water's surface far beyond the tallest coniferous forest, the warm backs of the rocks. Warm stone beneath me. I hug millions of years. I am eating shrimp, avocado, cheese, lettuce, tomatoes, and cucumbers. I am drinking coffee and milk. I am looking at the street, the people, and the Sun, the shadows. I think a lot about opening up to love. It seems that the published invitation to join LipSync* LAB⁸³ is an opening up to love. I see it as a significant step, a choice, an idea, an opportunity in the context of my life. The fourth bus drives out of the roundabout right before my eyes. Every time, there's a feeling that time compresses, condenses. Matter takes a breath so the harmonica doesn't crack and can continue carrying passengers on a Saturday afternoon. I feel like getting on the bus and leaving. I have a vague idea where the bus is going. I'm open to surprises. Buses are red, and their windows glisten in the soft sunlight. After brushing teeth and drinking warm lemon water, please spend about an hour with embodiment, the sky, breath, and your eyes closed—a little more than with your eyes open. I realize that this is a privilege—time without rush, struggle, or people.

⁸³ In August 2025 I organized the *LipSync* LAB* in collaboration with The "Association of Choreographers" (non-governmental organisation representing Latvia's contemporary dance sector). It was a research workshop in Riga, Latvia. Over the course of three days, it brought together around twenty participants from different backgrounds in performing and fine arts who spent time reflecting on synchronization of lips as a creative practice. I invited participants to engage in different movement and writing practices, and discussions about LipSync*.

Photo: 4e554c4c

Man vajag cilvēkus, lai šo īstenotu. Tas ir labi. Es strādāju ar cilvēkiem. Ķermeniem telpā. Tad tāpēc tā horeogrāfija, iespējams. Kas tas ir? Performance cilvēkiem. Mani uzrunāja tas, kā es izmantoju telpu. Kā es zināju pie kā turēties. Kā es neizlikos par kaut ko vairāk nekā es esmu. Performance ir veltījums albumam. Dziesmām, kas mani iedrošina turpināt. Dziesmām, kurās es sevi redzu. Dziesmām, kas patur manu rociņu. Es vēl nevaru pavisam viens pastāvēt par sevi, kad atrodos sabiedrībā. Performance ir telpa, kurā neliela daļa sabiedrības atrodas kopā plecu pie pleca noteiktu laiku. Lai es radītu apstākļus, kuros sapulcēties, man ir nepieciešams vispirms parūpēties par savu drošību. Personiski objekti, iedvesmojošs kostīms un aizkustinošas dziesmas palīdz man ieskatīties skatītāju acīs un atvērt savu sirdi.

I need people to make this happen. That's fine. I work with people. Bodies in a space. So that's why the choreography, perhaps. What is it? A performance for people. I liked the way I used the space. How I knew what to hold onto. How I didn't pretend to be anything more than I am. The performance is a tribute to the album. To the songs that encourage me to keep going. To the songs in which I see myself. To the songs that hold my hand. I still can't stand on my own when I'm in public. Performance is a space where a small part of society gathers side by side for a certain time. To create the conditions for gathering, I first need to ensure my own safety. Personal objects, an inspiring costume, and touching songs help me to look into the eyes of the audience and open my heart.

Rakstīšana ir izmeklēšana. Esmu brīvs izdarīt izvēli. Man patīk izdarīt izvēles, tāpēc, es domāju, ka mani aizrauj rakstīšana. Man ir jāriņdo vārdi viens pēc otra. Jāapstājas. Jāizlemj, kad un kā jābeidz teikums – vārdu savirknējums ar kādu noteikti attieksmi, iespējams?! Papildus vārdiem ir dažādas zīmes/simboli, kas arī ietekmē teksta noskaņu. Arī ar tiem var veikt dažādas izvēles... Izvēlei ir saikne ar rotaļu. Mani aizrauj rotaļāšanās bezrūpībā un dzīvesprieks. Bieži vien tas ir veids, kā izdzīvot šajā pasaulē, kur tiek pieņemtas izvēles, kas ir necilvēcīgas un bezjēdzīgas. Rakstot es kontrolēju notiekošo. Es jūtos brīvs un drošs būt tepat.

Writing is a query. I am free to make choices. I like making choices, which is why, I think, I am drawn to writing. I have to arrange words one after another. I have to stop. I have to decide when and how to end a sentence—a sequence of words with a certain attitude, perhaps?! In addition to words, there are various signs/symbols that also influence the mood of the text. With them, too, one can make various choices... Choice is connected to play. I am captivated by the carefree nature of play and the joy of life. Often, it is a way to survive in this world, where inhumane and senseless choices are made. When I write, I control what is happening. I feel free and safe to be right here.

Man pietrūka sniega. Es nezināju, ka man tā pietrūka krītoša sniega. Pinkains, ķepīgs, biezs sniegs. Grūti tās nosaukt par sniegpārslīnām. Es skatījos, kā aiz mana loga vairākos virzienos vienlaicīgi un ātri kustējās sniegs. Virzieni mainījās neparedzami un krasi. Es nezināju, ka sniegs man liek justies silti un mierā. Maigs un mīksts baltums uz katra sīkā krūma zara. Sniegs mani nolīdzsvaro. Man šķiet, ka es šodien esmu pavadījusi nosvērti. Nosvērts noskaņojums. Beidzot! Biju ciemos pie Petras. Viņai ir burvīga gaisotne dzīvoklī. Silti un jauki. Viņa ir gudra, laipna un vienkārša. Es gribētu līdzināties Petrai, kad man būs četrdesmit četri gadi. Pateicos par draudzību ar viņu! Sargenģelis. Un Petrai ir daudz aizraujošu grāmatu. Viņa man atgādināja, ka deja var būt publiska, deja var aizkustināt, deja ir mākslas darbs. Es gribu mācīt horeogrāfijas teoriju studentiem. Es gribu to darīt savā praksē. Esmu gatavs par to iestāties. Paņēmu no Petras Sūzanas Lī Fosteres grāmatu "Empātijas Horeogrāfija".

I missed snow. I didn't know I missed falling snow so much. Fluffy, clumpy, thick snow. It's hard to call them snowflakes. I stared at the snow swirling rapidly in all directions outside my window. The directions changed unpredictably and abruptly. I didn't know that snow makes me feel warm and at peace. A gentle, soft whiteness on every tiny branch of the bushes. Snow brings me balance. I feel like I've spent today in a balanced state. A balanced mood. Finally! I visited Petra. She has a charming atmosphere in her apartment. Warm and cozy. She is smart, kind, and down-to-earth. I'd like to be like Petra when I'm 44. I'm grateful for our friendship! Guardian angel.. And Petra has many exciting books. She reminded me that dance can be public, dance can move people, dance is a work of art. I want to teach the theory of choreography to students. I want to do this in my own practice. I'm ready to stand up for it. I borrowed Susan Leigh Foster's book "Choreographing Empathy" from Petra.

Mīļlais Ģirt,

Es domāju, ka Tu būtu uz pauzes. Tu būtu stāvā sajūsmā. Tu nespētu noticēt savām acīm. Tu būtu starā. Tu būti ļoti apmierināta. Tu būtu nonests no kātiem. Tu būtu apraudājies, iespējams, aiz laimes. Tu būtu apņēmības pilns dzīvot. Dzīvot tālāk. Dzīvot bez šaubām. Tu uzticētos. Noturēties. Izturēties nosvērti. Ielopot un izelpot. Atļaut būt sev mirklī vairāk. Atņemt nost, mest savas šaubas. Esmu priecīgs, ka vēl esmu uz Zemes. Ģirt, Tu ieskatīsies spogulī un nespēsi noticēt savām acīm. Tu apstāsies laikā un telpā. Iespējams, viss sakļausies vienkopus mirklī, kad Tu negribēsi būt neviens cits. Tava savādā āda būs neaizstājama. Vienmēr. Būs diena, kad Tu ieskatīsies spogulī un priecāsies, ka Tava savādā āda ir neaizstājama. Tas mirklis būs noteikti tā visa, visa, visa vērts.

Lūsi⁸⁴, Tu esi mana māsa no visiem laikiem.

⁸⁴ Lūsi Katame ir Stokholmā dzīvojoša starpdisciplinārā māksliniece un horeogrāfe ar dzimtas saknēm Ugandā. Viņas garīgā prakse „Moving Through Stillness” (MTS) balstās ķermeņiskā klātbūtnē un apzinātā uzmanībā, cienot esošā brīža zināšanas.

Dear Ğirts,

I think you'd be speechless. You'd be in awe. You wouldn't believe your eyes. You'd be stunned. You'd be very satisfied. You'd be blown away. You would be in tears, perhaps from happiness. You would be determined to live. To live on. To live without doubt. You would trust. Hold on. Stay grounded. Breathe in and out. Allow yourself to be more in the moment. Let go from your doubts. I am glad that I am still on Earth. Ğirts, you will look in the mirror and won't be able to believe your eyes. You will stand still in time and space. Perhaps everything will come together in a moment when you won't want to be anyone else. Your strange skin will be irreplaceable. Always. There will come a day when you'll look in the mirror and rejoice that your strange skin is irreplaceable. That moment will definitely be worth it all, all, all.

Luusi⁸⁵, you are my sister from all the times.

⁸⁵ Luusi Katame is a Stockholm-based interdisciplinary artist and choreographer of Ugandan heritage. Her spiritual practice Moving Through Stillness (MTS), is rooted in embodied presence and mindful awareness, honoring the intelligence of the present moment.

17.01.2026.

Es vakar sapratu, ka es mēģinu atrast pareizo veidu, kā veidot mākslu un dejot. Es meklēju izpausmi un metodi, kura būs pareizā ne tikai man, bet ikvienam cilvēkam, kas izlems nodoties manām interesēm. Es saprotu, ka tas ir absurdi. Tagad. Es esmu es. Man patīk kustēties vijīgi, sievišķīgi, pieskaroties sev, un tā seksīgi. Es varu to darīt. Tas nebūs pareizi, bet tas rada man prieku. Petra vakar atgādināja, ka dejot skatītāju priekšā ir būtiski. Šodien es deju "I Am A Bird Now"⁸⁶. Deju dziedot. Deju runājot. Deju plātot muti. Deju ar atbalstu. Ar zināšanām un pieredzi, kura man ir. Tā, iespējams, nav pareizākā ne man, ne citiem, bet tā ir mana izpausme dejā. Es uzdrīkstos dejot citu priekšā? Vēlreiz? Uzstāt. Turpināt. Manas jaunās intereses nenozīmē iegūtās pieredzes atstāšanu novārtā. Es drīkstu turpināt šaubīties un meklēt nepieredzētas sajūtas, idejas, un es drīkstu dejot.

Mana deja

Mana deja ir nepārliecināta un nobijusies.

Mana deja ir ļoti jūtīga. Vientuļa.

Personiska ir mana deja. Tā mani dažreiz biedē.

Es nespēju to izturēt, savu deju, es mēdzu atstāt novārtā.

Bet tā vienmēr ir tuvumā. Tā ir uzticīga.

Man ir jāuzticas manai dejai.

Es uzticos.

⁸⁶ "I Am A Bird Now" (2005) ir ANOHNI grupas Antony and the Johnsons otrais studijas albums. Tas saņēma Merkūrija balvu 2005.gadā.

Yesterday I realized that I'm trying to find the right way to create art and dance. I'm searching for a form of expression and a method that will be right not only for me, but for anyone who decides to embrace my interests. I realize how absurd that is. Now. I am me. I like to move fluidly, in a feminine way, touching myself and all that, in a sexy way. I can do that. It won't be right, but it brings me joy. Petra reminded me yesterday that dancing in front of an audience is important. Today I'm dancing "I Am A Bird Now"⁸⁷. I dance while singing. I dance while speaking. I dance synchronizing lips. I dance with support. With the knowledge and experience I have. It may not be the most correct way for me or for others, but it is my expression through dance. Do I dare to dance in front of others? Again? To insist. To continue. My new interests do not mean neglecting the experience I have gained. I am allowed to continue doubting and seeking new sensations and ideas, and I am allowed to dance.

My Dance

*My dance is uncertain and timid.
My dance is very sensitive. Lonely.
Personal is my dance. It sometimes frightens me.
I can't bear it, my dance; I tend to neglect it.
But it is always nearby. It is faithful.
I must trust my dance.
I trust.*

⁸⁷ "I Am a Bird Now" is the second studio album by Anohni's band Antony and the Johnsons, released on February 1, 2005. It won the 2005 Mercury Prize.

Es domāju, kāpēc es gribu būt putns. Putns. Tā ir brīvība. Tas ir kaut kas pavisam tuvu, bet nekad līdz galam nerasniedzams. Tā ir kopiena. Tas ir putnu bars. Tā ir dziesma. Tā ir tuvošanās Saulei - dzīve mākoņos un debesīs. Tas ir vērojums. Lidojums. Tie ir spārni, kas ļauj redzēt tālāk, vairāk, plašāk. Tā ir neremdināmā zinātkāre un ziņkārība. Tā ir atsvešināšanās. Tā ir neiespējamība. Kad es saku, ka tagad esmu putns, es veidoju realitāti. Es uzdrošinos noteikt, kas ir un kas nav. Es pakļauju realitāti sev. Es esmu putns tagad ir mirklis ticības neiespējamajam. Gluži kā cilvēkiem nav lemts lidot, tā man nav lemts būt sievietei. Bet kurš to saka? Kurš tam tic? Es esmu putns tagad un putnu meitenes var lidot. Būt tuvāk Saulei. Būt tuvāk skaistākajam, kas ir uz Zemes – debesīm. Kad es saku, ka es esmu putns, es sapņoju, es noticu, es ceru, es esmu optimiste. Kad es saku, ka es esmu putns tagad, maldi ir acīmredzami. Kad kāds saka, ka es esmu vīrietis, maldi pārņem manu ķermeni. Putnu kaulos ir caurumi. Putni ir ļoti dažādi. Putns ir simbols. Kad es saku, ka esmu putns, es neesmu kaija, es neesmu gailis, es neesmu pingvīns. Kad es saku, ka es esmu putns, es esmu paties.

I wonder why I want to be a bird. A bird. It is freedom. It is something very close, yet never quite within reach. It is community. It is a flock of birds. It is song. It is approaching the sun—life in the clouds and the sky. It is observation. Flight. These are wings that allow me to see farther, broader, wider. It is an insatiable thirst for knowledge and curiosity. It is detachment. It is impossibility. When I say that I am a bird now, I am creating reality. I dare to define what is and what is not. I claim reality. I am a bird now is a moment of faith in the impossible. Just as humans are not meant to fly, I am not meant to be a female. But who says so? Who believes it? I am a bird now, and bird girls can fly. To be closer to the Sun. To be closer to the most beautiful thing on Earth—the sky. When I say I am a bird, I dream, I believe, I hope, I am an optimist. When I say I am a bird now, the delusion is obvious. When someone says I am a man, the delusion takes over my body. Birds' bones have holes. Birds are very different. A bird is a symbol. When I say I am a bird, I am not a seagull, I am not a rooster, I am not a penguin. When I say I am a bird, I am honest.

30.03.2026.

Rīt dalīšos ar deju. Grupas atgriezeniskās saites sesija ar Zoe⁸⁸. Mans process ir maigs. Es ticu līdzietībai. Es daru mākslu. Es nodarbojos ar mākslu tādā veidā, kādā man šķiet atbilstoši. Vai mani interesē nodarboties ar to? Noteikti. Bet mūžīgi domāju par to, vai man ir jābūt cilvēku priekšā. Vai tuvumā. Varbūt tas arī man jāpajautā? Varbūt tā drīzāk ir mana studijas prakse? Bet es noteikti ticu. Un es atgriežos pie dejas. Tas arī ir būtiski. Iespējams, tas ir svarīgākais. Atgriezies pie dejas. Par spīti visam. Es deju mazajam Ģirtam, es deju līdzietībai, es deju visiem kvīriem un manu māsu gariem. Deju tagad. Deju skaidrām debesīm. Es ticu, gribu ticēt, ka patiesu līdzietību var sajust. Es gribu dalīties ar uzmanību līdzietībai.

*Tu esi labs
Tu esi miers
Tu esi prieks un veselība*

*Lai Tev miers
Lai Tev prieks
Lai Tev veselība
Esi labs*

⁸⁸ Zoja Polakas mākslinieciskā darbība apvieno dažādus izteiksmes līdzekļus un izpaužas dažādās telpās. Viņas saikne ar „laikmetīgās dejas” nozari balstās uz ilgstošu un uz praksi vērstu interesi par kustības un uztveres politiku un poētiku. Kopš 2010. gada viņa dzīvo Stokholmā, Zviedrijā, kur strādā par profesori un vada Dejas performances bakalaura programmu SMU.

Tomorrow I'll share a dance. A group feedback session with Zoë⁸⁹. My process is gentle. I believe in compassion. I make art. I practice art in the way that feels right to me. Am I interested in doing this? Definitely. But I'm always thinking about whether I should be in front of people. Or close to them. Maybe I should ask them? Maybe it's my studio practice? But I definitely believe it. And I'm returning to dance. That's important too. Maybe it's the most important thing. Returning to dance. Despite everything. I dance for little Girts, I dance for compassion, I dance for all the queers and the spirits of my sisters. I dance now. I dance for clear skies. I believe, I want to believe, that true compassion can be felt. I want to share my attention to compassion.

*You are kind
You are peace
You are joy and health*

*May you have peace
May you have joy
May you have health
Be kind*

⁸⁹ Zoë Poluch's artistic practice puts into motion different mediums and takes shape in different rooms. Her relationship with the "contemporary dance" scene is based on a long term and practice-based interest in the politics and poetics of moving and sensing. Since 2010 she is based in Stockholm, Sweden and works as Assistant Professor and Head of the Bachelor Programme in Dance Performance at SKH.

Šodien dalījos. Tagad jūtos labāk. Bet man ir bail dejot cilvēku priekšā. Sāku aizrauties ar objektiem. Ar darbībām. Kā būs kustēties četrdesmit cilvēku priekšā? Dejas Mājā⁹⁰. Stokholmā. Mani mīļākie brīži ir tie, kad mēs savienojamies, tas ir, kad es dodu iespēju pabūt ar mani, kad es aicinu pabūt, kad es uzticos... Dejot tāpat kā uzticēt sveci kādam; dejot tāpat kā aicināt uzkrāsot manas lūpas; dejot tāpat kā paskatīties debesīs un putnos; dejot tāpat kā apskaut; dejot tāpat kā LipSync*. Taču tāpat šodien bija tie brīži, kad darbības, nozīmes un nodomi, satikās nejauši precīzos brīžos, kas intuitīvi šķiet pareizi un vēsta par veiksmīgu laika pavadīšanu... Atklājās detaļas, kuras man ir tik grūti vienatnē izmēģināt. Man ir nepieciešami cilvēki, lai attīstītu, turpinātu savu radošo – horeogrāfisko darbu. Cilvēku klātbūtne mani ļoti ietekmē. Kā es varu dejot maliņā? Kā es varu nedejot telpas centrā? Un kas būtu, ja skanētu albums, būtu video un degtu sveces. Varbūt mani nevajag? Mani vajag, lai atplauktu...

⁹⁰ „MAKOR ANCHOR” ir pasākums (12.05.-17.05.), kurā „Modernās Dejas teātris” (MDT) Stokholmā tiks prezentēti deviņi horeogrāfijas diplomdarbi. Tas iezīmē divu gadu studiju un kopdzīves noslēgumu SMU maģistra programmā „Horeogrāfija”.

I shared today. I feel better now. But I'm afraid to dance in front of people. I start to get carried away with objects. With actions. What will it be like to move in front of forty people? At the MDT⁹¹. In Stockholm. My favorite moments are when we connect—that is, when I give someone the chance to be with me, when I invite them to be there, when I trust... Dancing like handing over a candle to someone; Dancing like inviting someone to put lipstick on my lips; Dancing like looking up at the sky and the birds; Dancing like giving a hug; Dancing like LipSync*. Yet today, too, there were moments when actions, meanings, and intentions coincided by chance at precisely the right moments—moments that intuitively feel right and suggest that time has been spent well... Details emerged that are hard for me to try out on my own. I need people to develop and continue my creative—choreographic—work. The presence of people greatly influences me. How can I dance in a corner? How can I not dance in the center of the room? And what if an album was playing, there was a video, and candles were burning. Maybe I'm not necessary? I'm necessary to blossom...

⁹¹ MAKOR ANCHOR is an event (May 12-17), presenting nine choreographic degree projects in Moderna Dansteatern. It marks the end of two years of study and cohabitation at SKH in the Master's programme in "Choreography."

